

DIGITALE SEXKRÆNKELSER

Caroline Carøe Aarestrup Engedal
Studienr: 20144648

Vejleder: Line Bune Juhl

Indholdsfortegnelse

Abstract	4
1. Introduktion	5
1.1. Indledning.....	5
1.2. Afgrænsning.....	6
1.3. Metode.....	7
2. Straffelovens § 264 d om krænkelse af privatlivets fred	9
2.1. Baggrund	9
2.2. Anvendelsesområde	11
2.2.1. Offentlig meddelelse eller videregivelse	11
2.2.2. Ulovlige videregivelse.....	12
2.2.3. Samtykke.....	13
2.2.4. Private forhold.....	16
2.2.5. Åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed.....	17
2.2.6. Særligt skærpende omstændigheder	21
2.2.7. Forsæt	23
2.3. Sammenfatning.....	23
3. Straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser	25
3.1. Baggrund	25
3.2. Anvendelsesområde	26
3.2.1. Egnethed til at krænke blufærdigheden.....	26
3.2.2. Uanstændigt forhold	26
3.2.3. Videregivelse af oplysninger	28
3.2.4. Samtykke.....	30
3.3. Sammenfatning.....	30
3.4. Samspillet med straffelovens § 264 d	31
3.4.1. Afbildede person over 18 år	31
3.4.2. Afbildede person under 18 år	34
4. Straffelovens § 235 om børnepornografi	36
4.1. Baggrund	36

4.2. Anvendelsesområde	38
4.2.1. Udbredelse af børnepornografi.....	38
4.2.2. Besiddelse af børnepornografi.....	40
4.2.3. Samtykke til udbredelse eller besiddelse af børnepornografi	41
4.3. Sammenfattet.....	43
4.4. Sammenspillet med straffelovens § 264 d og § 232	44
4.4.1. Pornografisk materiale	44
4.4.2. Ikke pornografisk materiale.....	47
5. Konklusion	50
6. Litteraturliste.....	53

Abstract

The purpose of this thesis is to illuminate the current legal situation according to involuntary pornography. The thesis intends to clarify the criminal law aspect that is related to digital sex offenses.

The past years of Internet development have led to the sharing of nude pictures and videos, which has become a widespread phenomenon. Containing breasts, buttocks or genitals, characterize a nude image. These can only be passed if consent is given or the disclosure will be punishable.

An analysis will be prepared that will help to elucidate when a given action can be regarded as punishable according to digital sex offenses.

For the purpose of the analysis, current case law will be included. Jurisprudence must contribute to the analysis and somehow show what the current legal situation is in the area. The current legal situation is assessed in the context of the aspects the court has emphasized in the assessment of when an action can be considered involuntary pornography.

In 2017, the Attorney General issued a notice to the prosecution. This intended to set out some guidelines on which provisions should be brought to justice in cases of involuntary pornography. Against this background, it is desirable to see whether there is a consensus between the provisions, which the court has used for assessing cases of digital sex violations together with the guidelines issued by the Attorney General to the prosecution in cases of digital sex offenses.

According to the Prosecutor General's notice, pictures or videos that relate to a person under the age of 18, which have pornographic content, should be raised for speech pursuant to section 235 of the criminal code. By contrast, section 264 d and section 232 of the criminal code should apply in cases where a picture or video relates to a person over 18 years of age. At the same time, the provisions can also apply in a case where a person is under the age of 18 but where the picture or video does not contain pornographic material. The purpose is to find out whether there is uniformity in the legal situation according to digital sex offenses. By comparing the analysis with the interplay between section 264 d, section 232 and section 235 of the criminal code, it can be seen that there are some inconsistencies between the Prosecutor General's notice and decisions made by the court. It has the significance that there has not yet been the uniformity that was desired in cases of digital sex offenses.

1. Introduktion

1.1. Indledning

I den offentlige debat er begrebet ”digitale sexkrænkelser” blevet mere udbredt, i takt med at der er sket en øget digitalisering. Internettets frembrud har gjort tilgængeligheden blandt befolkningen større og medført, at vi konstant kan være online. En deling af et billede eller en video kræver ikke mere end et klik, og er derfor en hurtig genvej til at få udbredt et budskab, et billede eller en video. Når et billede eller en video indeholder intim- eller nøgenbilleder af seksuel karakter, som offentliggøres eller deles uden samtykke fra den afbildede person, er der tale om en handling, der karakteriseres som digital sexkrænkelse.¹ Krænkelserne af disse delinger kan udgøre strafbare forhold, som kan få langvarige konsekvenser, for de krænkede som har fået et billede eller video delt. I medierne er der kommet større fokus på problematikken vedrørende digitale sexkrænkelser. Desuden ses en stigning både i antallet af anmeldelser samt i antallet af fældende afgørelser, der omhandler deling af billeder eller videoer af seksuel karakter.²

Især blandt børn og unge ses en tendens til deling af billeder eller video, der kan have seksuel karakter. En undersøgelse blandt unge viser, at hver 20. har oplevet, at et intim- eller nøgenbillede er blevet delt uden deres tilladelse.³ Det fremgår af en række videnskabelige undersøgelser, at børn og unge har en generel opfattelse af, hvad der kan anses som en acceptabel adfærd på internettet. Dette er ikke ensbetydende med, at børn og unge kender til de præcise juridiske grænser, der er forbundet med en videregivelse af et billede eller en video af andre. På den baggrund kan en videregivelse ikke bare være uacceptabel, handlingen kan således i sig selv være strafbar.⁴ Deling af intime billeder eller videoer på internettet kan medføre, at materialet spredes hurtigt, og udbredelse sker til en meget stor kreds. Samtidig kan billeder, der flourerer på internettet være vanskeligt at få slettet igen. På den baggrund kan deling af intime billeder eller videoer gennem internettet, have en større skadesvirkende effekt, end hvad der eksempelvis ville være tilfældet, hvis videregivelsen var sket gennem et trykt medie. Når et billede offentliggøres eller på anden måde deles på internettet, og det efterfølgende ikke ville være muligt at få det offentliggjorte billede slettet igen, vil en krænkelse af den pågældende, således have en vedvarende effekt. Hos Redbarnet har de fokus på børn og unge, som udsættes for digitale sexkrænkelser. Med kampagnen ”SletDet” kan børn og unge søge hjælp. En sådan kampagne er med til at sætte fokus på problematikken og samtidig anerkende emnet som et fænomen, samfundet skal tage stilling til.

Med en stigende tendens i en digital verden har Straffelovsrådet fundet det nødvendigt at foretage et serviceeftersyn af straffelovens regler. Med en opdatering af straffelovens regler ønskes der en modernisering af bestemmelserne for freds- og æreskrænkelser, således at

¹ KBET nr. 1563, s. 32

² Politiken: Digitale sexkrænkelser er fortsat et udbredt problem

³ Redbarnet: Digitalkrænkelser

⁴ KBET nr. 1563, s. 31

borgerne opnår en bedre beskyttelse af deres privatliv. Hensigten er, at de nye regler skal stemme overens med den moderne og digitale verden, som vi lever i.⁵ Derfor vedtog folketinget at skærpe straffen mod digitale sexkrænkelser, således at krænkeren straffes markant hårdere i dag end tidligere. Når nøgenbilleder offentliggøres f.eks. på internettet foreligger der særligt skærpende omstændigheder. Det er disse forhold, som kan blive omfattet af de nye regler.⁶

Digitale sexkrænkelser er altså et stort samfundsmæssigt problem, som med opdateringen af straffeloven blandt andet er forsøgt løst gennem lovregulering. I den forbindelse er der tre konkrete bestemmelser som bør nævnes. Den første er straffelovens § 264 d, som omhandler krænkelser af privatlivets fred. Dernæst er der straffelovens § 232 vedrørende blufærdighedskrænkelser, og slutteligt straffelovens § 235 om børnepornografi. Der er således tre forskellige bestemmelser, som giver anledning til en række juridiske problemstillinger forbundet med digitale sexkrænkelser. Det bliver derfor interessant at undersøge de enkelte bestemmelses anvendelsesområde og samspil. Det er disse problemstillinger, der danner grundlaget for denne afhandling.

1.2. Afgrænsning

Denne afhandling undersøger den nuværende retstilstand på området for digitale sexkrænkelser. Udgangspunktet er således en analyse af de relevante bestemmelser på området. Disse er som nævnt straffelovens § 264 d, § 232 og § 235. Der gennemføres en analyse af bestemmelsens anvendelsesområde og samspil, men selve strafferammen og udmålingen af straf vil derimod ikke blive behandlet i nærværende afhandling.

Straffelovens § 264 d vil i nærværende afhandling blive delt op, således at der tages stilling til bestemmelsens 1. pkt. om "uberettiget videregivelse af meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed". Bestemmelsen 2. pkt. omfatter også videregivelse af billeder eller meddelelser der vedrører en afdød person. I nærværende afhandling vil der ikke blive taget stilling til straffelovens § 264 d, stk. 1, 2. pkt.

Straffelovens § 264 d som omhandler videregivelse af private oplysninger kan fortolkes i overensstemmelse med ytringsfriheden. Det skal forstås på den måde, at enhver borger har ret til at ytre sig og dermed videregive oplysninger, der kan have en offentlig interesse. Afhandlingen vil udelukkende tage stilling til om, en videregivelse af private oplysninger kan anses som en uberettiget videregivelse af private forhold, eller hvad der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. På den baggrund vil der ikke blive taget stilling til, hvorvidt en videregivelse kan anses som en indskrænkning i ytringsfriheden.

⁵ Justitsministeriet: Straffelovråd foreslår modernisering af regler om beskyttelse af privatliv

⁶ Justitsministeriet: Justitsministeren skærper straffen for digitale sexkrænkelser

Straffelovens § 264 a omhandler ”den som uberettiget fotograferer personer, der befinder sig på et ikke frit tilgængeligt sted”. Nærværende afhandling har fokus på deling af billeder og videoer, som allerede er i krænkerens besiddelse, mens baggrunden for hvor og hvordan fotografiet er blevet taget samt det eventuelle strafbare forhold heri, ikke behandles. § 264 a omtales derfor ikke nærmere.

Straffelovens § 235 vedrører den, som udbreder pornografi af personer under 18 år. Delingen af pornografiske billeder eller film samt pornografisk materiale, som krænkeren er i besiddelse af, vil indgå som en del af den juridiske analyse. Den, som optager pornografiske billeder eller videoer af en person under 18 år med henblik på videresalg eller udbredelse efter straffelovens § 226, kan straffes for dette forhold. Denne juridisk problemstilling i henhold til straffelovens § 226 behandles ikke yderligere i nærværende afhandling.

I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan børn under 18 år, der deltager pornografiske optagelser blive udnyttet og misbrugt. Selve den handling der ligger forud for optagelserne af børnepornografi efter straffelovens §235 eller blufærdighedskrænkelser efter straffelovens § 232, bliver ikke nærmere belyst i nærværende afhandling. På den baggrund bliver der ikke taget stilling til straffelovens § 260 om ulovlig tvang eller straffelovens § 281 om afpresning. Afhandlingens fokus er udelukkende at vurdere, om der er sket en deling eller offentliggørelse af intime nøgenbilleder, der kan være omfattet af straffelovens § 264 d, § 232 eller §235.

1.3. Metode

Formålet med denne afhandling er at belyse den aktuelle retsstilling på området for digitale sexkrænkelser.

Til brug for analysen vil den retsdogmatiske metode blive anvendt. Den retsdogmatiske metode har til opgave at analysere, systematisere og beskrive gældende ret⁷. En undersøgelse af gældende ret kræver inddragelse af alle relevante retskilder. De klassiske retskilder ved anvendelse af den retsdogmatiske metode er lovgivningen, retspraksis, sædvaner og forholdets natur.⁸ I henhold til nærværende afhandling vil de relevante retskilder blive inddraget. Først og fremmest har loven en vigtig retskildemæssig værdi, idet Folketinget har enekompetence til at udstede love.⁹ Straffeloven vil således indgå som en væsentlig del af afhandlingen, med inddragelse af lovens § 264 d, § 232 og § 235. Til belysning af den aktuelle retstilstand vil relevante betænkninger på området blive inddraget. Herunder betænkninger om freds- og æreskrænkelser, om seksualforbrydelser og om privatlivets fred. Ydermere inddrages Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, til brug for analysen, som har

⁷ Retsvidenskabsteori, s. 86

⁸ Retsvidenskabsteori, s. 192

⁹ Retsvidenskabsteori, s. 243.

karakter af et cirkulære. Formålet med dette cirkulære er at fastlægge nogle retningslinjer til brug for behandling i sager om digitale sexkrænkelser.

For en bedre forståelse af gældende ret, vil bestemmelseernes ordlyd blive analyseret og forarbejderne inddrages i denne forbindelse.

I nærværende afhandling vil der løbende blive inddraget retspraksis til at belyse rækkevidden af bestemmelserne i henhold til digitale sexkrænkelser. Retsspraksis er en væsentlig retskilde, idet borgerne på baggrund af afsagte domme har mulighed for at forudse deres retsstilling, og på den baggrund får mulighed for at blive behandlet på lige vilkår med andre. Det skal forstås på den måde, at borgere skal behandles under de samme betingelser som andre borgere i samme situation. Det er med dette udgangspunkt, at allerede afsagte kan få en retskildemæssig betydning.¹⁰ I forbindelse med nærværende afhandling udarbejdes en analyse af nyeste retspraksis med henblik på at definere den aktuelle retstilstand på området. Deling af billeder og videoer via internettet og på sociale medier er et forholdsvis nyt fænomen. Idet der stadig synes at være en udvikling i digitaliseringen, er det oplagt at tage udgangspunkt i nyeste retspraksis, for at klarlægge hvad der er gældende ret i dag.

Endeligt vil der blive anvendt relevant retslitteratur, som et fortolkningsbidrag til belysning af problemstillingen. I strafferetten findes der adskillige lærebøger af forskellige forfattere, og det kan medføre en uenighed forfatterne imellem. Særligt når det angår fortolkningen og udstrækningen af de enkelte bestemmelser, kan der forekomme uoverensstemmelser. Retslitteraturen afspejler ikke lovgivers fortolkning bag bestemmelserne, og derfor skal retslitteraturen blot ses som et fortolkningsbidrag til de øvrige retskilder.

¹⁰ Retsvidenskabsteori, s. 297

2. Straffelovens § 264 d om krænkelse af privatlivets fred

I forbindelse med den teknologiske og samfundsmæssige udvikling der har været de seneste år, er det blevet et udbredt fænomen at dele eksempelvis billeder på internettet. Delingerne kan foretages helt lovligt, og kræver ikke mere end et klik. Problematikken opstår, når delingen indeholder meddelelse eller billeder, der er af privat karakter. Når et billede eller en video indeholder private oplysninger, kan det medføre, at delingen krænker privatlivets fred for den afbillede person. I straffelovens § 264 d er der taget stilling til, hvornår en videregivelse af private oplysninger eller billeder kan anses som værende af privat karakter. I det følgende kapitel vil bestemmelsens enkelte elementer blive gennemgået. Endvidere vil der løbende blive inddraget retspraksis til at belyse rækkevidden for, hvornår en given handling kan anses som en uberettiget videregivelse, og hvornår der er tale om forhold, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. På den baggrund vil der blive taget stilling, hvornår der er tale om digitale sexkrænkelser i overensstemmelse med straffelovens § 264 d.

2.1. Baggrund

Efter den Europæiske menneskerettigheds konvention artikel 8 er det en grundrettighed at være beskyttet mod indtrængen i privatlivets fred.¹¹ Beskyttelse af privatlivets fred var allerede repræsenteret i FN's verdenserklæring om Menneskerettigheder fra 1948. Menneskerettigheder skal i almindelighed, anses som en beskyttelse af borgerne mod indgreb fra staten. Med den teknologiske udvikling som samfundet har gennemgået de seneste årtier, har artikel 8 også fået betydning for beskyttelse af privatlivet mellem private. Det bemærkes dog, at private kan have svært ved at opnå en tilstrækkelig beskyttelse på egen hånd, og det er derfor statens opgave at udforme lovgivningen således, at borgere ikke krænker andre borgers privatliv.¹² På baggrund af den moderne teknologi har staten en forøget handlepligt, i de tilfælde hvor den privates risiko for at blive krænket bliver større, eller i tilfælde hvor beskyttelse af privatlivet bliver bredere. Dette kunne bl.a. tænkes i det tilfælde, hvor videregivelsen foregår gennem internettet, og på den baggrund kommer oplysningerne ud til en større kreds. Staten har derfor et større ansvar, når det drejer sig om at beskytte privatlivets fred således, at lovgivningen stemmer overens med den teknologiske verden vi lever i.¹³

Med den teknologiske udvikling blev beskyttelse af privatlivets fred i løbet af det 19. århundrede et mere udbredt fænomen. Dette skyldes bl.a. teknologien inden for trykte medier, der nu gjorde det muligt at udbrede oplysninger til en større kreds, end det hidtil havde været muligt.¹⁴ Efter dansk ret har der siden 1866 været et behov for at beskytte privatlivets fred. Dengang fandtes bestemmelsen i straffelovens § 220, og vedrørte "den, der

¹¹ Mediejura, s. 79

¹² Ret, privatliv og teknologi, s. 77

¹³ Ret, privatliv og teknologi, s. 78

¹⁴ Ret, privatliv og teknologi, s. 65

ved offentlig meddelelser om personlige og huslige forhold krænker privatlivets fred [...]”.¹⁵ I takt med den udvikling der har været i samfundet, har det samtidigt været nødvendigt at foretage gentagne revideringer af bestemmelsen ordlyd. Selvom adskillige ændringer er foretaget gennem tiden, har formålet hele tiden været det samme nemlig at beskytte privatlivets fred i videst muligt omfang.¹⁶

Som vi kender straffelovens § 264 d kriminaliserer bestemmelsen, den som uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold. Det er således en væsentlig del af bestemmelsen hvorvidt videregivelsen har været uberettiget. Ordet uberettiget indgik ikke i den oprindelige lov fra 1866, og er først senere blevet tilføjet bestemmelsen.¹⁷

Der blev første gang taget stilling til udtrykket ”uberettiget” i et straffelovsudkast fra 1912. Overvejelserne i 1912 gik på at indføre udtrykket ”uberettiget” til bestemmelsen. Dette blev dog ikke til noget da ordet ”uberettiget” blev strøget, til fordel for indledningsordene ”krænker nogen fred”. Grunden herfor var, at man mente der forelå et dobbeltforbehold, der bestod i, at indledningsordene allerede tog stilling til, om et forhold var berettiget eller uberettiget ved at tage udgangspunkt i ordet krænke. Hvad der nærmere skulle forstås ved at ”krænke nogen fred” var, at en person kunne føle sig forulempet ved den meddelelse, der var blevet videregivet.¹⁸ På den baggrund er der altså ikke sket nogen indholdsmæssig ændring siden 1866, hvor udtrykket ”krænker privatlivets fred”, allerede dengang tog stilling til, hvorvidt en videregivelse kunne anses som uberettiget.

Straffelovens § 264 d om krænkelse af privatlivets fred har i dag følgende ordlyd:

§ 264 d: ”Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den, som uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold eller i øvrigt billeder af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. [...]”.

stk. 2: ”Foreligger der under hensyn til oplysningernes eller videregivelsens karakter og omfang eller antallet af berørte personer særligt skærpende omstændigheder, kan straffen stige [...]”.

¹⁵ KBET nr. 601, s. 27

¹⁶ KBET nr. 601, s. 28

¹⁷ KBET nr. 1563, s. 8

¹⁸ KBET nr. 601, s. 28

2.2. Anvendelsesområde

2.2.1. Offentlig meddelelse eller videregivelse

Reglen om beskyttelse af privatlivets fred krævede tidligere, at der var sket en "offentlig meddelelse". Hvad der forstås ved udtrykket "offentlig meddelelse", er meddelelse i pressen, udsendelser i radio og fjernsyn samt omtale på almindelige offentlige møder.¹⁹ Disse tilfælde kan udtrykkes som klare tilfælde. Er der tale om tilfælde, der falder uden for de klare tilfælde, må det bero på en samlet vurdering af udbredelsens karakter. Som momenter i vurderingen kan der bl.a. indgå, om udbredelsen er sket til personer der kendte meddelelsen, eller om udbredelsen er sket til en ukendt kreds, samt om modtagerkredsen var lille eller stor.²⁰

Bestemmelsen kriminaliserer videregivelse af meddelelse eller billeder. Hertil er der ingen forudsætning om at et billede eller en video, skal være kommet i gerningsmandens besiddelse ved meddelelse. Et billede eller en video kan eksempelvis være taget af gerningsmanden selv, eller kan vedrøre forhold, som gerningsmanden har direkte kendskab til.²¹ Videregivelsen omfatter enhver form for videregivelse, uanset om dette måtte være af privat eller af offentlig karakter. Det bemærkes dog at den blotte forevisning af et billede eller en video, ikke er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, medmindre forevisningen indebærer en videregivelse vedrørende en andens private forhold.²² Som et illustrerende eksempel kan nævnes den situation, hvor en person får tilsendt et privat nøgenbillede. Vedkommende vælger herefter at forevise billedet til en udenforstående personkreds uden den afbildedes samtykke. Idet der ikke er sket en direkte videregivelse af nøgenbilledet, er handlingen ikke strafbar i bestemmelsens forstand.²³

I relation til videregivelse af nøgenbilleder er det Straffelovrådets opfattelse, at der må foreligge en glidende overgang imellem tilfælde, hvor der er en forventning om at billeder ikke bliver videregivet, og tilfælde hvor man har bragt sig selv i den situation, at beskyttelse mod videregivelse kun bør være civilretligt. På den baggrund er det ikke muligt at foretage en klar og objektiv afgrænsning af anvendelsesområdet for straffelovens § 264 d.²⁴ Hvad der nærmere defineres ved et nøgenbillede, foreligger der ingen klare retningslinjer på. For at et billede kan karakteriseres som et nøgenbillede, må kønsdele eller bryster som udgangspunkt fremgå af motivet. Det beror på en konkret vurdering, i hvor høj grad enten kønsdele eller bryster kommer til udtryk på billedet, for at forholdet kan være omfattet af straffelovens § 264 d. Der er ikke tale om krænkelse af privat livets fred, hvis det ikke er muligt at identificere

¹⁹ KBET nr. 601, s. 29

²⁰ KBET nr. 601, s. 29

²¹ Strafferettens specielle del, s. 246

²² KBET nr. 1536, s. 8

²³ KBET nr. 601, s. 62

²⁴ KBET nr. 1563, s. 33

den afbillede person, enten ud fra billedet eller de omstændigheder der måtte være ved videregivelsen af billedet.²⁵

2.2.2. Uberettiget videregivelse

Når en person "uberettiget videregiver meddelelser eller billeder vedrørende en andens private forhold", er videregivelsen omfattet af straffelovens § 264 d. Bestemmelsen indeholder således et forbehold, som betyder, at en given handling skal være uberettiget for at blive omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Forbeholdet har sammenhæng med princippet om "material atypicitet". Udtrykket skal forstås på den måde, at bestemmelsen kan fortolkes således, at den ikke omfatter handlinger, som er atypiske i forhold til bestemmelsens hensigt.²⁶ Udgangspunktet er at bestemmelsen ordlyd dækker enhver handlingen, der sprogligt måtte være omfattet af bestemmelsen. Men hvis en given handling kan anses som værende atypisk, bør der frifindes for forholdet, selvom handlingen sprogligt ville være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.²⁷ Baggrunden for denne fortolkning er, at bestemmelsen er blevet givet en så bred udformning, at der efterfølgende må afgrænses fra legale handlinger, som normalt ville være omfattet af bestemmelsens ordlyd.²⁸ For at udskille de lovlige handlinger fra bestemmelsen kan det bl.a. vurderes, om handlingen med rimelighed ud fra et strafferetligt synspunkt ikke kan anses, som værende retsstridig. Samtidig skal det også vurderes, om handlingen omfatter de momenter, som er kendetegnet for bestemmelsens anvendelsesområde. Hvis handlingen som udgangspunkt omfatter almindelige dagligdagssituationer, bør disse handling betragtes som materiel atypisk, og bør derfor udskilles som lovlige handlinger.²⁹ Sagt på en anden måde er det ikke enhver videregivelse, der skal anses som uberettiget i bestemmelsens forstand. Der må således foretages en afgrænsning af, hvilke former for videregivelse, der i henhold til bestemmelsen kan anses som uberettiget, og dermed kan gøres strafbart.³⁰

Afgrænsningen består i en domstolsvurdering, som med støtte i ordet "uberettiget" fortolker omfanget af bestemmelsens anvendelsesområde. I vurderingen skal der tages hensyn til, hvilke omstændigheder videregivelsen sker under, og til hvilken kreds videregivelsen er sket. For at forholdet kan anses som uberettiget, skal der foretages en videregivelse af oplysninger om private forhold, som indebærer en krænkelse af den person, som oplysningen vedrører.³¹

I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan en person være indforstået med at lade sig fotografere i private sammenhænge. Selvom der er forståelse for fotograferingen, kan en

²⁵ KBET nr. 1563, s. 33

²⁶ KBET nr. 1563, s. 8

²⁷ Det strafferetlige ansvar, s. 85

²⁸ KBET nr. 601, s. 58

²⁹ Medieret, s. 28

³⁰ KBET nr. 601, s. 58

³¹ Forbrydelser og andre strafbare forhold, s. 261

sådan forståelse ikke udtrækkes til også at omfatte videregivelse af billederne til en større kreds. Videregivelse til en større kreds kan eksempelvis være offentliggørelse af billeder på en hjemmeside.³² Derimod vil videregivelsen til en mere snæver privat kreds som regel ikke være en uberettiget videregivelse i bestemmelsens forstand. Det afgørende er således, om videregivelsen kan anses som værende uberettiget i henhold til straffelovens § 264 d.³³

Som et illustrerende eksempel kan nævnes *TfK.2018.672 V, offentliggørelse af nøgenbilleder på hjemmeside*. Tiltalte havde offentliggjort mindst 8 nøgenbilleder af E på to forskellige hjemmesider, og i forlængelse af billederne var E's navn og by angivet. Billederne var optaget med tiltaltes telefon, da de endnu var kærester, og tiltænkt til eget forbrug. I den forbindelse må det antages, at E havde en forståelse for, at optagelserne blev foretaget. Der er ikke givet samtykke af E til, at billederne videregives eller på anden måde offentliggøres. På billederne var der angivet personlige oplysninger vedrørende E's navn og by, som har været med til at identificere E i en sådan grad, at E er blevet kontaktet. Der var således tale om videregivelse af private forhold, som indebærer en krænkelse af E. Idet offentliggørelsen er sket på to forskellige hjemmeside, må videregivelsen være udbredt til en større kreds, som henhører under den uberettiget videregivelse. Landsretten lagde derfor til grund, at der var tale om en uberettiget videregivelse, der efter karakteren og under hensyn til krænkelsens omfang måtte være omfattet af straffelovens § 264 d.

For at en videregivelse kan blive berettiget, er dette som udgangspunkt kun muligt, hvis der er givet samtykke hertil fra den pågældende selv. Den der har rådigheden over det pågældende forhold, kan give samtykke hertil.³⁴ Et eksempel på en berettiget videregivelse kan være forældre, der har taget billeder af deres mindre nøgne børn i hverdagsituationer og efterfølgende videregiver disse billeder. Det kunne bl.a. tænkes, at de uploader billedet på et socialt medier. En sådan handling anses ikke som en uberettiget videregivelse, og er derfor ikke strafbart i bestemmelsens forstand, jf. afsnit 4.2.1.³⁵

2.2.3. Samtykke

Som nævnt i det tidligere afsnit kan en uberettiget videregivelse blive berettiget, hvis der foreligger samtykker hertil. Hvis den afbillede person har givet samtykket til videregivelsen, kan handlingen under visse omstændigheder gøres straffri. Samtykket er altså en indvilligelse i at videregivelsen foretages, og en handling der normalt ville være strafbar, efterfølgende bliver straffri.³⁶ Det skal dog bemærkes, at det ikke i alle tilfælde er nødvendigt, at der foreligger et samtykke for at kunne benytte oplysninger eller billeder. I tilfælde hvor oplysningerne eller billederne ikke indeholder oplysninger om private forhold, eller hvor

³² Forbrydelser og andre strafbare forhold, s. 263

³³ KBET nr. 1563, s. 8

³⁴ KBET nr. 1563, s. 8

³⁵ KBET nr. 1563, s. 33

³⁶ Strafferettens almindelige del, s. 147

videregivelsen ikke er kan anses som uberettiget, kan videregivelsen blive berettiget, selvom der ikke foreligger et samtykke. Dette kunne bl.a. tænkes i de tilfælde, hvor der videregives neutrale oplysninger, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for straffelovens § 264 d.³⁷

Et samtykke kan gives af en person, som måtte rammes, hvis der foretages en videregivelse af private oplysninger eller billeder. Forudsætningen for at fritage for straf er, at den der har meddelt samtykket, har den fornødne habilitet til at bedømme konsekvenserne af handlingen.³⁸ En afgrænsning af samtykkebedømmelsen består i, hvorvidt den pågældende der har meddelt samtykket, er over eller under 18 år. Bedømmelsen har betydning for, hvilken bestemmelse i henhold til digitale sexkrænkelser der skal straffes efter. Er der ikke givet samtykke fra en identificerbar person over 18 år, vil en videregivelse af billeder, der har et seksuelt eller pornografisk udtryk som regel være uberettiget i § 264 d's forstand. I forhold til den afbillede person kan der efter omstændighederne også udgøre en overtrædelse af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse, jf. afsnit 3.2.3.³⁹ Er der givet samtykke fra en person under 18 år, kan samtykket være omfattet af straffelovens § 235, jf. afsnit 4.2.3.

Et samtykke kan foreligge som et udtrykkeligt samtykke, i den situation hvor en person har givet samtykke til, at oplysninger vedrørende dennes private forhold må videregives.⁴⁰ Samtykket kan også udtrykkes som et meddelt samtykke. Endvidere kan et samtykke komme til udtryk i form af stiltiende samtykke. Herved forstås, at den pågældende har givet samtykke til publikationer vedrørende ordinære pressemeddelelser og billedgengivelser.⁴¹ I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan et stiltiende samtykke komme til udtryk i den situation, hvor den afbildede selv har valgt at uploade et billede eksempelvis på et socialt medie. Som følge heraf er tale om en berettiget videregivelse, da den pågældende har været indforstået med, at oplysningerne blev videregivet. Til sidst bør det også nævnes, at et samtykke skal være frivilligt. Man kan således ikke tvinge den pågældende til at give samtykke til videregivelse af billeder eller videoer, med henblik på at undgå straf, hvis ikke der foreligger et gyldigt, frivilligt samtykke.⁴²

Når der skal tages stilling til, hvor langt et givet samtykke rækker, opstår problematikken især i forbindelse med det stiltiende samtykke. Det stiltiende samtykke kan bl.a. komme til udtryk ved, at den pågældende person er indforstået med at blive fotograferet, og billederen efterfølgende opbevares i venner eller familiers private fotoarkiv. Men det er ikke i alle tilfælde, at den afbildede ville være indforstået med, at billederne eller videoerne offentliggøres eksempelvis via internettet.⁴³ I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan den

³⁷ Mediejura, s. 83

³⁸ KBET nr. 601, s. 31

³⁹ KBET nr. 1563, s. 32

⁴⁰ Mediejura, s. 84

⁴¹ KBET nr. 601, s. 31

⁴² Mediejura, s. 84

⁴³ Mediejura, s. 84

pågældende have givet samtykke til at lade sig fotografere i intime situationer. Billederne kan være taget af den afbillede selv, eller med samtykke til at andre foretager fotograferingen. Hertil bemærkes at samtykket ikke i alle tilfælde, kan udstrækkes til også at omfatte en senere videregivelse af billederne, eller i hvert fald ikke til den kreds hvortil videregivelsen er sket.⁴⁴

Som et illustrerende eksempel kan nævnes *U.2018.2970 V billeder til mor*. Tiltalte havde som en provokation videresendt billeder af F i forskellige seksuelle situationer til F's mor. Der var en fælles forståelse for, at optagelserne blev foretaget. Tiltalte havde efterfølgende taget nogle screenshots af optagelserne, og det var disse billeder, der blev sendt til F's mor. Selvom F var indforstået med, at optagelserne blev foretaget, var der ikke givet samtykke til, at billederne efterfølgende måtte videregives. Der var således tale om en uberettiget videregivelse, af billederne som vedrørte F's private forhold. Tiltalte blev derfor fundet skyldig i uberettiget at have videregivet billeder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden efter straffelovens § 264 d.

Modsætningsvis kan billeder eller videoer også være optaget, uden at der er givet samtykke hertil. Eksempelvis kan et billede være taget, uden den afbillede var bevidst om, at fotografiet blev foretaget. En af de nyere tendenser er, at billeder bliver manipuleret, så de fremstår pornografiske. Problematikken består i, at der kan være givet samtykke fra den afbillede, til at det oprindelige fotografi måtte foretages, men at samtykket ikke rækker videre til at omfatte det pornografiske udtryk, som det manipulerede billede har fået karakter af, jf. afsnit 4.2.1.⁴⁵

Er der udelukkende givet ét samtykke til en handling, kan der ikke foretages flere handlinger i den tro, at en handling henhører under det samme samtykke.⁴⁶ Det vil sige, at et givet samtykke kan anvendes på den pågældende handling, men kan ikke bruges igen på fremtidige handlinger, som den pågældende der har givet samtykket, efterfølgende måtte deltage i.⁴⁷ Endvidere kan et samtykke tilbagekaldes ved at tilkendegive over for modtageren, at samtykket ikke længere er gældende. Er der ikke meddelt over for modtageren af samtykket, at samtykket ønskes tilbagekaldt, kan tilbagekaldelsen ikke anses som gyldig. Modtageren af samtykket kan af den grund forsætte med at foretage handlinger straffrit, i den tro at samtykket stadig var gyldigt.⁴⁸ Hertil bemærkes at der er en strafferetlig grundsætning, at et samtykke kan tilbagekaldes, indtil den givne handling foretages.⁴⁹

⁴⁴ KBET nr. 1563, s. 32

⁴⁵ KBET nr. 1563, s. 32

⁴⁶ Strafferettens almindelige del, s. 151

⁴⁷ Mediejura, s. 85

⁴⁸ Strafferettens almindelige del, s. 151

⁴⁹ Mediejura, s. 88

2.2.4. Private forhold

Straffelovens § 246 d, 1. led omfatter en beskyttelse af private forhold. Der findes ikke en entydig definition på, hvad der nærmere skal forstås ved private forhold. Når der er tale om private forhold i bestemmelsens forstand, vedrører det bl.a. interne familieforhold og seksualforbindelser. Oplysninger der omhandler uddannelse, erhverv og arbejde vil typisk ikke kategoriseres, som oplysninger der vedrører private forhold.⁵⁰ Det vil sige, at neutrale oplysninger falder uden for bestemmelsens anvendelsesområde.⁵¹ På den baggrund nyder nogle private forhold en større beskyttelse end andre. Hvor der er tale om personfølsomme oplysninger, kan der være et skærpet krav til behandlingen af sådanne oplysninger. Personfølsomme oplysninger i forbindelse med digitale sexkrænkelser kan bl.a. omfatte seksuelle forhold eller orienteringer. Udgangspunktet er således, at sådanne oplysninger ikke må behandles, medmindre der foreligger et samtykke hertil, jf. afsnit 2.2.3.⁵² I bedømmelsen af hvor grænsen går for private forhold, må der tages hensyn til, hvor belastende videregivelsen af et bestemt forhold måtte være for den berørtes omdømme. Afgørende er således, om oplysningernes karakter kan anses som private forhold.⁵³

I *U.2016.3215 Ø, politimanden* udgav en pensioneret politimand en bog, der omhandlede profilering af 7 drab. I bogen blev der bl.a. beskrevet gerningsmandens følelsesmæssige reaktioner, og at der var fundet stærkt pornografisk materiale med pædofile undertoner. Gerningsmanden til drabet blev i bogen kaldet B i et forsøg på at anonymisere hans identitet. Til gengæld var ikke gjort noget for at gøre ofrets identitet anonymt, ligesom der heller ikke var taget højde for at sløre gerningstidspunktet eller gerningsstedet. I den forbindelse kan anonymiseringen af gerningsmanden ikke tillægges nogen værdi, da det på baggrund af det oplyste er let at identificere A som gerningsmanden. Videregivelsen af oplysningerne var uberettiget, idet de vedrørte fortrolige oplysninger om gerningsmandens private forhold, og anonymisering af A var ikke tilstrækkelig til at holde identiteten skjult. Endvidere havde A ikke givet samtykke til, at oplysningerne måtte videregives. Tiltalte blev derfor fundet skyldig i at have overtrådet straffelovens § 264 d, om uberettiget videregivelse af meddelelse om private forhold.

Et andet eksempel vedrørende private forhold, kan illustreres med *U.2017.2627 V strandbilledet*. Tiltalte havde i et idræts- og kulturcenter hængt et nøgenbillede op af sin tidligere kæreste og samtidigt uploadet det samme billede på en fotoklubs hjemmeside. Billedet var taget bagfra, og det var derfor ikke muligt at se F's ansigt. Forinden offentliggørelsen havde tiltalte manipuleret billedet ved at ændre på farverne og justere for urenheder, således at det ikke var muligt at genkende F. Der blev ved offentliggørelsen af billedet ikke afsløret detaljer om F's private forhold. Landsretten lagde derfor vægt på, at

⁵⁰ KBET nr. 1563, s. 8

⁵¹ Strafferettens specielle del, s. 247

⁵² Persondataret, s. 55 og 58

⁵³ Forbrydelser og andre strafbare forhold, s. 261

billedet fremtræder så manipuleret, at det ved et umiddelbart øjekast ikke var muligt at genkende F. Med den begrundelse blev tiltalte frifundet for straffelovens § 264 om uberettiget videregivelse af meddelelse om private forhold.

Beskyttelse af private forhold i henhold til bestemmelsen 1. led er det uden betydning for strafansvaret, om den videregivet oplysning måtte være sand eller falsk. Det skal forstås på den måde, at både rigtige og urigtige oplysninger vedrørende en persons private forhold er beskyttet efter bestemmelsens 1. led.⁵⁴

2.2.5. Åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed

Straffelovens § 264 d, 2. Led omhandler meddelelse der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. Bestemmelsen er udformet fleksibelt og det skal forstås på den måde, at det ikke umiddelbart kan gives en udtømmende liste over, hvilke forhold der kan anses som utilgængelige for offentligheden. I takt med den samfundsmæssig udvikling kan det være svært at definere, hvilke forhold der bør være omfattet, idet disse tilfælde ændres med tiden. Derfor er bestemmelsen udformet som art retlig standard.⁵⁵ Hovedsynspunktet er, at det i almindelighed ikke er strafbart at offentliggøre billeder af personer, der færdes nøgen på et frit tilgængeligt sted.⁵⁶ Når en personer befinder sig uden for hjemmets fire vægge, må vedkommende være forberedt på, at kunne blive fotograferet, og billedet senere kan blive brugt af pressen. Dette princip er også gældende, selvom offentligheden ikke måtte have nogen egentlig interesse i at se optagelserne.⁵⁷

Foreligger der særlige tilfælde er der givet et strafferetligt værn. Dette kommer til udtryk i tilfælde, hvor en privat person har bragt sig i en ekstraordinær situation uden at have haft nogen direkte indflydelse herpå. Som et eksempel kan nævnes den situation, hvor en person har været udsat for en trafikulykke, og i den forbindelse er tøjlet i uorden. Ofret for trafikulykken har ikke haft nogen indflydelse på, at vedkommende er blevet bragt i den givne situation. I den forbindelse er ofre for trafikulykker beskyttet mod offentlig udbredelse, såfremt de pågældende kan identificeres ud fra billederne. Har den pågældende derimod selv bragt sig den givne situation, er der ikke tale om straf efter § 264 d. Dette princip gælder selvom, den pågældende ikke har tænkt på muligheden for at blive fotograferet.⁵⁸ Som eksempel kan nævnes det at færdes nøgen i det offentlige rum. Efter straffelovens § 264 d kan en offentliggørelse af nøgenbilleder, der måtte anses som værende private, men fordi de er taget på et frit tilgængeligt sted, kan videregivelsen ikke anses som strafbart i bestemmelsens forstand. Derimod kan der blive tale om en godtgørelse for tort i tilfælde hvor der sker en

⁵⁴ Forbrydelser og andre strafbare forhold, s. 263 og KBET nr. 1563, s. 8

⁵⁵ Ret, privatlov og teknologi, s. 132

⁵⁶ KBET nr. 1563, s. 34

⁵⁷ KBET nr. 601, s. 53

⁵⁸ KBET nr. 601, s. 53

krænkelser af den person, der måtte færdes nøgen i det offentlige rum.⁵⁹ Journalister kan i den forbindelse også krænke privatlivets fred hos private personer. Det skal ses i sammenhæng med, at journalister kan offentliggøre meddelelse eller billeder gennem pressen, som har karakter af private forhold, og på den baggrund er egnet til at krænke privatlivets fred hos de forurettede personer.⁶⁰

Med ændringen af straffelovens § 264 d i 2018, blev ordlyden ændret fra "offentligheden" til en "bredere offentlighed". Hensigten med ændringen var at beskytte den person der færdes nøgen i det offentlige rum mod videregivelse af billeder til en hvilken som helst offentlighed. Når en person vælger at færdes nøgen i offentligheden, er det med en accept af at være synlig for en begrænset del af offentligheden. Dette betyder ikke, at den pågældende ved at færdes nøgen i offentligheden samtidig har givet afkald på beskyttelse mod videregivelse af billeder til en bredere offentlig.⁶¹

Det beror på en konkret domstolsvurdering, hvorvidt en person ved at færdes nøgen i offentligheden, har givet afkald på beskyttelse mod en senere videregivelse. Til vurderingen skal der tages stilling til, om det var påregneligt, at der blev taget billeder i den givne situationer, og som efterfølgende kunne blive videregivet. Vurderingen foretages med udgangspunkt i, hvad en almindelig person kunne påregne i den givne situation. Endvidere lægges der bl.a. vægt på, om person der færdes nøgen i det offentlige rum var omgivet meget få andre mennesker, eller om vedkommende kunne iagttages af en større gruppe mennesker.⁶²

I tilfælde hvor vedkommende udelukkende har været omgivet af meget få mennesker, eksempelvis på en øde strand, er enhver videregivelse i strid med ændringen.⁶³ Før ændringen var det ikke strafbart at offentliggøre nøgenbilleder, selvom fotograferingen er foretaget på lang afstand, og selv om stedet har været øde.⁶⁴ Med den nye ændring kan det således være strafbart at videregive billeder, der er taget på frit tilgængeligt men øde område. Personer der færdes på et øde område, må have en berettiget forventning om at være alene eller i hvert fald kun være i selskab med få andre. En offentliggørelse af sådanne billeder ville i den forbindelse være overordentlig krænkende for den afbildede person. På den baggrund kan en person, som færdes nøgen på et øde sted, ikke antages at have givet afkald på beskyttelse mod videregivelse af billedet.⁶⁵

⁵⁹ Trine Baumbach: Om retten til privatliv og Straffelovrådets betænkning om freds- og ærekrænkelser

⁶⁰ Medieret, s. 251

⁶¹ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 56

⁶² Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 56

⁶³ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 56

⁶⁴ KBET nr. 1563, s. 32

⁶⁵ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 56

U.2010.2448 H, Andrea Elisabeth Rudolph. I Se&Hør var der offentliggjort billeder af Andrea Elisabeth Rudolph, der på daværende tidspunkt var højgravid og badede topløs. Billederne var taget med et teleobjekt, uden hun var klar over, at de blev taget, og uden der var givet samtykke hertil. Endvidere var billederne taget på en offentlig strand og på den pågældende dag for optagelserne, fremstod stranden næsten øde. På stranden var der udover Andrea Elisabeth Rudolph udelukkende to andre familier, der hver især sad 50 meter væk. Højesteret fandt på grundlag af betænkningen nr. 601/1971 at ved at færdes topløs på en offentlig frit tilgængelig strand, har hun selv bragt sig i den ekstraordinære situation, og hun burde derfor have tænkt på muligheden for at blive fotograferet. Idet hun befinder sig uden for det hjemmelige område, er der en sandsynlighed for som en offentlig person at blive fotograferet, med det formål at billederne kan bruges i pressen. På den baggrund blev tiltalte frifundet for uberettiget videregivelse af billeder, der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden. I stedet kunne afgørelsen sanktioneres civilretligt, således at den forurettede fik tilkendegivet en godtgørelse for tort.

Dommen om *Andrea Elisabeth Rudolph* er afsagt før lovændringen i 2018. Med den nye ændring kan det diskuteres, hvorvidt dommen efter den nye lovgivning ville være afsagt med samme resultat i dag. På stranden hvor Andrea Elisabeth Rudolph befandt sig, opholdte der sig udelukkende to andre familier i 50 meters afstand. Der er således tale om meget få mennesker, der opholdte sig på stranden, den dag hvor fotograferingen blev foretaget. Normalvis badede hun ikke topløs, men gjorde det den dag, fordi hun lå alene, og de to familier lå langt væk. Af den grund kan der argumenteres for, at der er tale om en øde strand, som bør være omfattet af ændringen i straffelovens § 264 d, 2. led. Som følge af at der udelukkende opholdte sig to andre familier på stranden, må Andrea Elisabeth Rudolph have haft en berettiget forventning om at være alene, og en offentliggørelse af billederne er derfor overordentligt krænkende. Idet der er tale om en øde strand, er videregivelsen af billederne i strid med ændringen af, hvad der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. Ændringen af straffelovens § 264 d, 2. led har således den betydning, at hvis sagen skulle afgøres i dag, ville forholdet være omfattet af den strafferetlige beskyttelse.⁶⁶

Den anden vinkel af lovændringer er tilfælde, hvor den nøgne person kan iagttages på et sted, hvor der opholder sig en større gruppe af mennesker, dette kunne eksempelvis være en befolket strand eller park. For at en videregivelse kan anses som strafbar, må det vurderes i henhold til karakteren, og hvilken omstændigheder der ligger til grund for videregivelsen af et billede eller en video. Vurderingen foretages på baggrund af en helhedsvurdering, hvor der som momenter til vurderingen kan indgå, billedets fokus, billedtekst og baggrunden for videregivelsen af billedet. Det afgørende for om videregivelsen kan blive strafbar, er hvorvidt billedets motiv udelukkende har til hensigt at udstille den pågældende nøgen, og om personen kan identificeres ud fra billedet.⁶⁷

⁶⁶ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 56

⁶⁷ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 56

Det er dog ikke i strid med bestemmelsen af offentliggøre stemningsbilleder, eksempelvis fra en varm sommerdag på stranden hvor der måtte optræde en nøgen eller topløs person i baggrunden. Det er påregneligt at sådanne billeder tages, bl.a. hvor et nyhedsmedier filmer hen over en strand med henblik på at belyse den varmeste sommerdag. Selvom der figurerer en eller flere identificerbare personer på optagelserne, ville offentliggørelse heraf ikke være i strid med bestemmelsen. Derimod hvis der er taget et billede af en nøgen person udelukkende med det formål at vise personen nøgen, kan et sådan billede ikke frit videregives.⁶⁸

I 2017.2627 V, *strandbilledet* som også er omtalt ovenfor, blev tiltalte frikendt for bestemmelsens 1. led, efterfølgende blev det diskuteret, hvorvidt der kunne rejses tiltale efter bestemmelsens 2. led. Tiltalte havde været på stranden med hans tidligere kæreste F. F havde taget tøjet af, og imens hun kiggede ud over vandet, havde tiltalte taget et billede af hende bagfra. Det fremgår af det oplyste, at tiltalte havde taget billedet af tiltalte fra ryggen. Billedet kan således ikke få karakter af et nøgenbillede, da der som udgangspunkt skal vises kønsdele eller bryster, for at billedet anses som værende et nøgenbillede.⁶⁹ Der var tale om en offentlig tilgængelig strand, hvor der også opholdte sig andre mennesker. Umiddelbart kan der ikke blive tale om, at stranden lå ødet hen, idet der også opholdte sig andre mennesker, den dag fotograferingen blev foretaget. Billedet viser en almindelig hverdagsituation ved stranden om sommeren. Ved at bade nøgen på en offentlig frit tilgængelig strand burde F have tænkt på risikoen for fotografering, der er forbundet med at færdes nøgen i det offentlige rum. Videregivelsen af billedet blev derfor ikke omfattet af, hvad der åbenbart kan unddrages en bredere offentlighed i henhold til straffelovens § 264 d, 2. led.

Lovændringen i 2018 er ikke tiltænkt, at skulle finde anvendelse på situationer, hvor det ville være atypisk for en person at optræde nøgen i det offentlige rum. Hertil tænkes på den situation, hvor det måtte være påregneligt for vedkommende at tilkalde sig særlig opmærksomhed. En sådan situation kunne bl.a. være tilfældet, hvor en person optræder nøgen i forbindelse med demonstrationer, festivaller, parader og lignende. I disse tilfælde har vedkommende, der færdes nøgen i det offentlige rum, under de særlige omstændigheder givet afkald på beskyttelse af en efterfølgende videregivelse. Nøgenbilleder der er taget i atypiske situation, kan således ikke åbenbart forlanges unddraget en bredere offentlighed efter straffelovens § 264 d.⁷⁰

I modsætning til bestemmelsens 1. led om beskyttelse af private forhold er det et krav efter bestemmelsen 2. led, at den krænkede person selv er på det offentliggjorte billede.⁷¹

⁶⁸ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 57

⁶⁹ KBET nr. 1563, s. 33

⁷⁰ Folketingstidende 2018-19, tillæg A, s. 57

⁷¹ Strafferettens specielle del, s. 249

I udtrykket "forlanges unddraget offentligheden" forstås, at et billede udbredes til en personkreds, som ikke omfatter de nærmeste berørte. Hvad der nærmere forstås ved udtrykket "de nærmeste berørte", kan være personer, som måtte være en del af den forurettedes daglige omgangskreds. I tilfælde hvor der udbredes billeder eller videoer til den forurettedes daglige omgangskreds, kan forholdet blive omfattet af særligt skærpende omstændighed, jf. afsnit. 2.2.6. Det strafbare forhold, der kan forlanges unddraget offentligheden, kan således være at videregive billeder eller videoer til en mere begrænset ukendt personkreds.⁷²

Hvad der ligger til grund for, at et personkreds kan anses som begrænset, kan nævnes *TfK.2017.486 Ø, Facebookvenner*. På en hjemmeside havde tiltalte fundet nogle offentlig tilgængelige billeder af F. Der var ingen kendskab imellem tiltalte og den krænkede, men tiltalte fandt alligevel frem til F's facebook profil. Efterfølgende videresendte tiltalte billedmaterialet til en række af F's Facebook venner. Endvidere uploadede tiltalte billederne på en hjemmeside, hvor der samtidig var angivet oplysningerne på F's Facebookprofil samt en erotisk tekst. Der var således tale om en uberettiget videregivelse af meddelelser og billeder i § 264 d's forstand. Landsretten lagde vægt på, at T havde sendt billederne direkte til personer i F's vennekreds. Denne vennekreds er bestående af Facebook venner, hvorved der kan argumenteres for, at de ikke er en del af F's daglige omgangskreds. Videregivelsen må således opfattes som en begrænset personkreds, der ikke er omfattet de nærmeste berørte. Tiltalte blev på den baggrund fundet skyldig i uberettiget at have videregivet intime billeder af F, og blev derfor fundet skyldig efter straffelovens § 264 d.

2.2.6. Særligt skærpende omstændigheder

I sager om digitale sexkrænkelser har det i nogle tilfælde været overvejet, om der skulle fastsættes en strengere straf, end hvad den relevante strafferamme måtte være. Det kan være tilfælde, hvor videregivelsen har været af særlig grov karakter, og det skal således bedømmes, om der foreligger særlig skærpende omstændigheder.⁷³ I 2018 blev straffelovens § 264 d, stk. 2 indsat i straffeloven. Den nye bestemmelse havde til hensigt at ramme tilfælde, hvor videregivelsen af oplysninger kunne karakteriseres under særlige skærpende omstændigheder, og dermed kunne en given handling straffes hårdere. Med den nye lovændring var der især fokus på fænomenet digitale sexkrænkelser. På den baggrund blev det at videregive billeder eller videoer til en større kreds, eksempelvis ved at uploade nøgen billeder på internettet, omfattet af bestemmelsens stk. 2.⁷⁴ Bestemmelsen skal anses som en sidestrafferamme, der bidrager til, at anvendelsesområde stadig er det samme efter stk. 1, men hvor forholdet er særligt krænkende for den forurettede, kan der straffes med en hårdere straf efter bestemmelsens stk. 2.⁷⁵

⁷² Strafferettens specielle del, s. 249

⁷³ Strafferetlige sanktioner, s. 171

⁷⁴ Folketingstidende 2017-18, tillæg A, s. 5

⁷⁵ Strafferet 2, s. 82

I tilfælde hvor gerningsmanden har udbredt et eller flere billeder eller videoer, som kan karakteriseres som særligt krænkende for den forurettede, er der tale om en videregivelse under særligt skærpende omstændigheder. Med den digitale udvikling som samfundet har gennemgået de seneste årtier, er det blevet lettere at dele billeder på internettet. Straffelovens § 264 d, stk. 2 kan således finde anvendelse på tilfælde, hvor billeder eller videoer er udbredt i et stort omfang eksempelvis på internettet. Endvidere finder bestemmelsen anvendelse på tilfælde, hvor delingen omfatter et stort antal billeder eller videoer, og tilfælde hvor der er tale om et stort antal forurettede.⁷⁶

Det afgørende for om en given handling kan blive omfattet af bestemmelsens stk. 2, er om de delte billeder eller videoer, kan anses for særligt krænkende, og om de har et pornografisk indhold. Hvad der nærmere skal anses som pornografisk karakter, er, at der skal foregå en seksuel handling på billedet eller i videoen. Dette gælder uanset, om der udelukkende er afbilledet en person, eller om der optræder flere på billedet eller videoen.⁷⁷

Ved at gøre et enkelt nøgenbillede offentlig tilgængeligt på internettet er en sådan handling i almindelighed omfattet af bestemmelsens stk. 2. Det er ikke udelukkende offentliggørelse på internettet, som er omfattet af bestemmelsen. En deling af nøgenbilledet til en specifik målgruppe, kan således også anses for særligt krænkende i bestemmelsens forstand. Den afbilledes privatliv kan derfor blive krænkede, hvor delingen af nøgenbilledet omfatter den afbilledes nærmeste omgangskreds. Dette kunne bl.a. tænkes, i den situation hvor et nøgenbillede bliver sendt direkte til familiemedlemmer, kollegaer eller klassekammerater. Hvis videregivelsen af et nøgenbillede udelukkende er sendt til en målrettede gruppe, kan der foreligge særligt skærpende omstændigheder. Derimod hvis delingen er foretaget overfor en mere snæver kreds, er forholdet omfattet af straffelovens § 264 d, stk. 1. Sagt på en anden måde er billeder der deles til en mindre kreds omfattet af bestemmelsen stk. 1, selvom videregivelsen er foretaget via internettet. En undtagelse hertil ville være, hvis billedet har et pornografisk indhold, der er at så stærk karakter, at det kan anses som særligt krænkende.⁷⁸

Som et illustrerende eksempel kan nævnes *TfK.2017.1052 Ø, videregivelse til kollegaer*. Tiltalte havde via e-mail sendt intime nøgenbilleder af F til lederen på kvindens arbejdsplads, og havde samtidig hængt de intime billeder op uden for hendes arbejdsplads. Endvidere havde tiltalte sendt billederne til den arbejdsplads, hvor F's kæreste arbejdede. Der var ikke tale om, at billederne var blevet offentlig tilgængelig på en hjemmeside. Videregivelsen var udelukkende sket til en målrettet omgangskreds, som omfattede personer, der var en del af F's hverdag. Tiltalte blev på den baggrund fundet skyldig i at have videregivet intime nøgenbilleder af F i henhold til straffelovens § 264 d.

⁷⁶ Folketingstidende 2017-18, tillæg A, s. 5

⁷⁷ Folketingstidende 2017-18, tillæg A, s. 6

⁷⁸ Folketingstidende 2017-18, tillæg A, s. 6

Idet dommen er afsagt før den nye lovændring i 2018, er afgørelsen afsagt efter straffelovens § 264 d, stk. 1. Med tilføjelse af bestemmelsens stk. 2 er det efter sagens oplysninger oplagt at straffe efter straffelovens § 264 d, stk. 2. Videregivelsen er sket til den afbildedes daglige omgangskreds. Selvom billederne ikke er blevet offentliggjort på en hjemmeside, er det forhold, at videregivelsen er sket til den nærmeste kreds nok til, at forholdet burde blive omfattet af princippet om særligt skærpende omstændigheder.

2.2.7. Forsæt

For at der kan straffes efter straffeloven, kræver det, at gerningsmanden havde forsæt til at foretage en given handling. Det betyder, at gerningsmanden udfører en handling med vilje og dermed gør sig selv forskyldt i straf. Når der er tale om videregivelse af billeder eller videoer, er det ikke tilstrækkeligt, at billederne er åbnet i et vindue på en computer, hvor der er glemt at blive logget af, således at der er en risiko forbundet med, at billederne bliver delt. For at der foreligger forsæt, skal den pågældende, der er i besiddelse af billederne tage et bevidst valg om at dele eller på anden måde videregive billederne.⁷⁹ Med andre ord skal forsæt således være til stede, allerede på det tidspunkt hvor den pågældende handling udføres.⁸⁰ I henhold til videregivelse af private forhold kan der foreligge forsæt, hvis der ikke er sket en tilstrækkelig anonymisering, således at den afbildede person kan identificeres ud fra billedet. Eksempelvis ville en sort firkant, der er sat foran øjnene på den afbildede person, ikke anses som en tilstrækkelig anonymisering af den afbildede.⁸¹

2.3. Sammenfatning

For at blive omfattet af straffelovens § 264 d skal der forelægge en uberettiget videregivelse af meddelelser eller billeder. Vurderingen af om en videregivelse kan anses som uberettiget, må der tages stilling til, hvilke omstændigheder der ligger til grund for videregivelsen, og til hvilke kreds videregivelsen er sket. Videregivelsen skal indeholde oplysninger om private forhold, som er egnet til at krænke den person, som oplysningerne vedrører. Hvad der nærmere skal forstås ved private forhold, anses oplysninger om bl.a. seksualforbindelser som værende omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde, hvorimod neutrale oplysninger falder udenfor. I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan videregivelse af privat forhold bl.a. omfatte deling af billeder eller videoer om nogen til andre. Der skal således foretages en vurdering af, hvor belastende videregivelsen af de konkrete oplysninger måtte være for den pågældendes omdømme.

Den anden del af bestemmelsen gør det strafbart at videregive billeder "af den pågældende under omstændigheder, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed".

⁷⁹ Mediejura, s. 81

⁸⁰ Det strafferetlige ansvar, s. 215

⁸¹ Mediejura, s. 101

Denne del af bestemmelsen vedrører videregivelse af meddelelse eller billeder af en person, der færdes på et frit tilgængeligt sted. I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan bestemmelsen finde anvendelse på de tilfælde, hvor en person færdes nøgen i det offentlige rum, og efterfølgende får videregivet disse nøgenbilleder til en bredere kreds. Bestemmelsen har således til hensigt at beskytte mod videregivelse af sådanne nøgenbilleder, der er taget i det offentlige rum, hvis der er tale om tilfælde, der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. På den baggrund må det vurderes, om den pågældende har opholdt sig nøgen på et øde område, eller om den pågældende har været omgivet af mange mennesker, der har kunne iagttage vedkommende. I tilfælde hvor den pågældende har færdes nøgen på et frit tilgængeligt sted med mange mennesker til frit skue, kan der blive tale om, at den pågældende har givet afkald på beskyttelse mod videregivelse af nøgenbilleder, som måtte være taget af den pågældende i den givne situation.

I tilfælde hvor intime nøgenbilleder offentliggøres på internettet, eller videregivelsen omfatter et stort antal forurettede, kan forholdet blive omfattet af særligt skærpende omstændigheder. Særligt skærpende omstændigheder kan også foreligge i tilfælde, hvor videregivelsen af billeder foretages over for den forurettedes nærmeste daglige omgangskreds. Betydningen af om et forhold er omfattet af særligt skærpende omstændigheder, er, at gerningsmanden kan straffes hårdere efter straffelovens § 264 d, stk. 2.

For at en videregivelse kan blive berettiget og dermed straffri, skal der foreligge et samtykke fra den pågældende, der har fået et billede videregivet. Samtykket kan i nogle tilfælde være givet til, at der må foretages fotografering af den pågældende. Det bør dog bemærkes, at samtykket ikke i alle tilfælde kan ikke udstrækkes til, at en senere videregivelse kan blive berettiget. Hvis der ikke er givet samtykke til, at videregivelsen må foretages, vil en sådan videregivelse af den grund blive strafbar.

3. Straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser

Straffelovens § 232 omhandler blufærdighedskrænkelser, og bliver betragtet som en opsamlingsbestemmelse. Den anvendes på en række forskelligartede seksuelle krænkelser, som anses for værende af en vis grovere karakter, og som ikke er omfattet af en anden bestemmelse i straffeloven.⁸² I afgørelser om seksuelle krænkelser er straffelovens § 232 den bestemmelse, som oftest bliver anvendt, og anvendes hyppigere end nogen af de øvrige bestemmelser, der er i straffeloven.⁸³

I dette kapitel vil anvendelsesområdet fra straffelovens § 232 blive gennemgået. For at belyse den aktuelle retstilstand i henhold til blufærdighedskrænkelser vil der løbende blive inddraget relevant retspraksis. Hvad der nærmere ligger til grund for, at et billede eller en video kan anses som en blufærdighedskrænkelser i overensstemmelse med digitale sexkrænkelser, foretages der en analyse af relevant retspraksis. Slutteligt vurderes det, hvordan straffelovens § 232 spiller sammen med straffelovens § 264 d. Hertil vil Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser blive inddraget, og der sammenlignes med den relevante retspraksis, som er blevet gennemgået i analysen.

3.1. Baggrund

Straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser har eksisteret siden den borgerlige straffelov af 1933, og fremstår næsten uændret bortset fra enkelte forenklinger af bestemmelsen.⁸⁴ Ved lovændring i 2013 blev bestemmelsens ordlyd ændret, fra at forholdet skulle være "uterligt", til at forholdet i stedet skulle være "uanstændigt". Baggrunden for ændringen var udelukkende et ønske om at modernisere sprogbbruget i bestemmelsen. Der har således ikke været tilsigtet nogle ændringer i gerningsindholdet eller fortolkningen heraf.⁸⁵

Straffelovens § 232 har i dag følgende ordlyd:

§ 232: "Den, som ved uanstændigt forhold krænker blufærdigheden, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år eller, hvis forholdet er begået over for et barn under 15 år, med bøde eller fængsel indtil 4 år.

Stk. 2: Ved fastsættelse af straffen skal der lægges vægt på den særlige krænkelser, der er forbundet med lovovertrædelsen."

⁸² KBET nr. 1563, s. 32

⁸³ KBET nr. 1534, s. 594

⁸⁴ KBET nr. 1534, s. 581

⁸⁵ KBET nr. 1534, s. 596

3.2. Anvendelsesområde

3.2.1. Egnethed til at krænke blufærdigheden

I et udkast til en ny straffelov af 1912 er der i forarbejderne taget stilling til, hvorvidt en given handling kan anses for at være blufærdighedskrænkende. I forarbejderne er dette beskrevet som følgende:

”Den strafbare Handling betegnes som Foretagelsen af noget, der er egnet til at krænke nogen Blufærdighed. Den Handling, der skal foretages, maa være noget, der vedrører et kønsligt usædeligt Forhold, [...]. Om Blufærdighedskrænkelsen fremkaldes ved Ord eller Gerning, er ligegyldigt. Begge Forhold ere strafbare efter Bestemmelsen. Til Forbrydelsen Fuldbrydelse kræves ikke, at nogen blufærdighedsfølelse faktisk er bleven krænket. Skønner Domstolen, at Handlingen er egnet til at krænke, er straf forskyldt. [...]”⁸⁶

Når der er tale om en blufærdighedskrænkelse, må det vurderes, hvorvidt en handling er egnet til at krænke følelsen af at være udsat for en blufærdighedskrænkelse, eller om en given handling er årsagen til, at blufærdigheden er blevet krænket.⁸⁷ Det fremgår af forarbejderne, at en given handling kan krænke blufærdigheden, uden at der er udvist uanstændigt forhold. Dette kunne bl.a. tænkes i den situation, hvor en mand vandre nøgen over en privat strand, hvor der sidder fuldt af damer.⁸⁸ Fortolkningen skal ses i lyset af udtrykket ”krænker blufærdigheden” hvorved forstås, at der ikke bør lægges afgørende vægt på, hvorvidt en given handling følelsesmæssigt er egnet til at have en sårende virkning. Derimod er det afgørende for det strafbare forhold, om en handling efter sin art er egnet til at krænke blufærdigheden.⁸⁹ I forhold til digitale sexkrænkelser vil en nøgenbillede være egnet til at krænke blufærdigheden hos den afbildede.

Den strafbare handling består i, den der ved uanstændigt forhold krænker blufærdigheden, kan straffes herefter. Til at bedømme om der er sket en krænkelse af blufærdigheden, er udgangspunktet, at handlingen skal være egnet til at krænke blufærdigheden. Som det fremgår af det citerede straffelovsudkast, er det ligegyldigt, om blufærdighedskrænkelse er sket ved ord eller en given handling, idet begge forhold er strafbare efter straffelovens § 232.

3.2.2. Uanstændigt forhold

Det fremgår af straffelovens § 232 at den, der ved ”uanstændigt forhold krænker blufærdigheden”, kan straffes herefter. Ved krænkelse af blufærdigheden er det et krav, at en given handling er foretaget over for en eller flere personer.⁹⁰

⁸⁶ KBET nr. 1534, s. 582

⁸⁷ Strafferettens specielle del, s. 82

⁸⁸ KBET nr. 1534, s. 582

⁸⁹ Strafferettens specielle del, s. 84 og KBET nr. 1534, s. 577

⁹⁰ KBET nr. 1534, s. 577

I udtrykket "uanstændige forhold" ligger et krav om, at en handling indeholder, eller referer til noget seksuelt, som er af en vis grovhed. Bestemmelsen kan anvendes på enhver handling af en vis grovere karakter, som ikke er omfattet af de øvrige bestemmelser i straffelovens kapitel 24.⁹¹ Det er ikke strafbart at foretage uanstændig handlinger, hvorfor der må foretages en bedømmelse af, om forholdet kan anses som seksuelt uanstændigt, eller om handlingen har været af en vis grovhed.⁹² Et andet element i bedømmelsen er, at det uanstændige forhold skal være opfattet af en anden end gerningsmanden. I den forbindelse er det ikke et krav, at gerningsmanden har opfattet den pågældende handling som blufærdighedskrænkende. Sagt på en anden måde er det således den person, der måtte føle sig krænket over en given handling, der skal opfatte forholdet som blufærdighedskrænkende. Det beror således på en domstolsvurdering, om en given handling burde mødes med straf.⁹³

Forhold der anses som omfattet af bestemmelsen, kan opdeles i henholdsvis handlinger, hvor gerningsmanden og den krænkede er i umiddelbar fysisk kontakt med hinanden, og handlinger hvor der ikke er fysisk kontakt. Handlinger med umiddelbart fysisk kontakt mellem gerningsmanden og den krænkede kan både omfatte handlinger under grænsen for anden kønslig omgængelse end samleje og flygtige berøringer. Vurderingen ligger i, om forholdet kan anses for værende af en sådan grovhed, at det kan omfattes af bestemmelsen anvendelsesområde.⁹⁴ Efter retspraksis er afgrænsningen slået fast til at omfatte beføling af bryst eller kønsdele uden på tøjet, hvorimod beføling af eksempelvis lår uden på tøjet ikke er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde.⁹⁵

Den anden kategori er handlinger, hvor gerningsmanden og den krænkede ikke har været i umiddelbar fysisk kontakt med hinanden. Eksempler herpå kan navnlig være tilfælde, hvor gerningsmanden har rettet seksuel henvendelse til den krænkede, eller videregivet oplysninger af seksuel karakter om nogen til andre.⁹⁶ I forbindelse med digitale sexkrænkelser vil blufærdighedskrænkelser typisk bestå i en henvendelse, hvor modtageren kan få blufærdigheden krænket. Dette kommer til udtryk, i tilfælde hvor modtageren modtager materiale med et seksuelt indhold, der er sådan grovhed, at det er egnet til at krænke blufærdigheden hos modtagerne. Endvidere kan en videregivelse af materiale, der indeholder billedere af seksuel karakter også være en blufærdighedskrænkelser over for den afbildede. Hvorvidt en henvendelse bør anses som en lovlig eller strafbar henvendelse, må det afgøres ud fra de omstændigheder, der ligger til grund for henvendelse, samt hvilke forhold der er mellem de involverede parter.⁹⁷

⁹¹ KBET nr. 1534, s. 577

⁹² KBET nr. 1534, s. 596

⁹³ KBET nr. 1534, s. 577

⁹⁴ KBET nr. 1534, s. 577

⁹⁵ UfR 2004.970 H og UfR 1988.397 V

⁹⁶ KBET nr. 1534, s. 579

⁹⁷ KBET nr. 1534, s. 580

Et tilfælde hvorpå der var rettet seksuel henvendelse, kan illustreres med dommen *U.2014.1935 Ø, MSN-chat*. På forskellige chathjemmesider havde tiltalte rettet henvendelse til mindreårige piger med det formål at sende beskeder med et seksuelt indhold. Forud for chatsamtalerne havde de forurettede oplyst tiltalte om, at de var under 15 år. Beskederne var af en sådan karakter, at de var egnet til at krænke blufærdigheden hos modtagerne. Det var tiltalte som indledte chatsamtalerne, og fortsatte med at referere til noget seksuelt, uden at pigerne havde givet samtykke til at modtage disse henvendelser. Idet tiltalte var bekendt med pigernes alder og forholdets grovhed taget i betragtning, blev tiltalte fundet skyldig efter straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse.

3.2.3. Videregivelse af oplysninger

Videregivelse af nøgenbilleder som har et seksuelt eller pornografisk indhold, hører ikke til det traditionelle kerneområde for blufærdighedskrænkelser i straffelovens § 232's forstand. En videregivelse af oplysninger af seksuel karakter må efter Straffelovrådets opfattelse som udgangspunkt i forhold til den afbillede person være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Oplysninger af seksuel karakter der videregives til andre kan således udgøre en blufærdighedskrænkelse, hvis forholdet har den grovhed af seksuel karakter, som anvendelse for bestemmelsen kræver.⁹⁸ I forbindelse med digitale sexkrænkelser kan et forhold i flere sammenhænge blive omfattet af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse. En videregivelse af oplysninger der indeholder seksuelle undertoner, og er af en vis grovhed, kan på den baggrund blive omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Hvad der nærmere skal forstås med udtrykket "grovhed", må det være tilstrækkeligt, at der er sket en videregivelsen af et nøgenbillede eller en video med et seksuelt indhold for at være omfattet af straffelovens § 232. Efter bestemmelsen foreligger der også en blufærdighedskrænkelse ved at belure nøgne mennesker eksempelvis i et omklædningsrum. Sammenlignet med digitale sexkrænkelser kan en fysisk beluring, ses i sammenhæng med en form for digital beluring.⁹⁹ Endvidere er det en betingelse, at videregivelsen af materialet også er egnet til at krænke blufærdigheden. Udgangspunktet er at en videregivelse af billeder eller videoer af seksuel karakter er egnet til at krænke blufærdigheden hos den afbildede eller modtageren af materialet.¹⁰⁰

Når der er tale om videregivelse af oplysninger, der har et seksuelt eller pornografisk indhold, findes der eksempler i retspraksis, hvor forholdet ikke blev omfattet af bestemmelsen om blufærdighedskrænkelse.¹⁰¹ Et eksempel herpå kan illustreres med *U.2017.2627 V, strandbilledet* som også er omtalt ovenfor. På en strandtur havde F taget tøjet af for at tørre i vinden, imens kiggede hun udover vandet. I den forbindelse tog tiltalte et billede af F fra ryggen, fordi han synes, det kunne være et flot motiv. I forlængelse af en udstilling i et idræts-

⁹⁸ KBET nr. 1563, s. 32

⁹⁹ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 8

¹⁰⁰ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 9

¹⁰¹ KBET nr. 1563, s. 32

og kulturcenter hængte tiltalte nøgenbilledet op. Før offentliggørelsen af billedet havde tiltalte redigeret i billedet ved at ændre på farverne og renset for urenheder. Billedet er ikke fotograferet på en sådan måde, at det indeholder seksuelle eller pornografiske undertoner. Der blev på den baggrund ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for, at billedet havde en sådan seksuel karakter eller grovhed, at der kunne være tale om en overtrædelse af straffelovens § 232, og derfor blev tiltalte frifundet.

Et andet eksempel fra retspraksis er *U.2018.2438 V, videregivelse af video*. Tiltalte havde gennem sin Facebookprofil og via Messenger i 5 tilfælde delt en video af seksuel karakter. Modtagerne af videoen kendte til indholdet heri, og havde selv opfordret tiltalte til at tilsende dem videoen. På den baggrund var videoen ikke egnet til at krænke blufærdigheden hos modtagerne, idet de kendte til indholdet heri, og havde selv et ønske om at se dette. Tiltalte kunne således ikke findes skyldig i blufærdighedskrænkelser i henhold til de personer, som var modtagere af videoen. Derimod var videoen egnet til at krænke blufærdigheden hos de forurettede, og tiltalte blev derfor fundet skyldig i at have krænket blufærdigheden hos de forurettede.

Som illustreret i dommen ovenfor kan videregivelse af oplysninger af seksuel karakter blive omfattet af bestemmelsen om blufærdighedskrænkelser, hvis forholdet udgør den grovhed som kræves for anvendelsen af bestemmelsen.¹⁰² Det kom også til udtryk i *TfK.2018.61 Ø, Google+ profilen*. Tiltalte havde via en Google+ profil oprettet en offentlig tilgængelig profil, og uploadet adskillige billeder og film af seksuel karakter af F. Billederne viste nærbilleder af F's kønsdele og bryster, og i en af videoerne var der optaget en samleje situation, hvor F's ansigt blev afsløret. Tiltalte havde tilknyttet flere af F's medarbejdere til profilen, således at de havde adgang til de filer, der lå på profilen. Forholdet var egnet til både at krænke medarbejdernes blufærdighed og krænke F's blufærdighed. I rettens begrundelse blev der lagt vægt på, at forholdet måtte anses for værende af en sådan grovhed, at tiltalte kunne straffes efter straffelovens § 232.

I nogle tilfælde kan en videregivelse af uanstændigt forhold også føre til, at der kan straffes for forsøg på blufærdighedskrænkelser. Dette var bl.a. tilfældet i *TfK.2017.1052 Ø, videregivelse til kollegaer*. Tiltalte havde via e-mail sendt nogle filer, som indeholdte intime nøgenbilleder af F. Billederne var bl.a. sendt til hendes kærestes direktør. Ud fra mailens ordlyd kunne det bl.a. lægges til grund, at det var tiltaltes hensigt, at D skulle åbne mailen med filerne og se de intime nøgenbilleder af F. D valgte ikke at åbne mailen med filerne, og derfor kunne der udelukkende rejses tiltale for forsøg på blufærdighedskrænkelser. Retten lagde til grund, at det var fundet bevist, at tiltalte havde en hensigt med at D skulle se billederne. På den baggrund blev tiltalte fundet skyldig i forsøg på blufærdighedskrænkelser over for D efter straffelovens § 232.

¹⁰² KBET nr. 1563, s. 32

3.2.4. Samtykke

Hvis der er foretaget en seksuel handling over for en person, der har givet et gyldigt samtykke, er udgangspunktet, at gerningsmanden kan fritages for straf. Der findes ikke nogen nedre grænse for, hvornår der kan gives samtykke i forhold til seksuelle handlinger.¹⁰³ Som udgangspunkt er det lovligt at have samleje eller anden seksuelt omgang med en person over 15 år. Unge mennesker på nogenlunde samme aldersniveau som har samleje eller anden seksuel omgang med hinanden, kan formentlig give et gyldigt samtykke til forhold, der måtte være omfattet af straffelovens § 232. En betingelse for at et samtykke kan anses som gyldigt, er, at vedkommende der har givet samtykket, har en forståelse for samtykkets betydning. Det beror på en domstolsvurdering om et indgået samtykke, af en person under 15 år kan anses for gyldigt i strafferetlig henseende. Dette skyldes at mange 13-14-årige, allerede i den alder begynder at udforske deres seksualitet.¹⁰⁴ Straffelovens § 232 anvender forsæt i ansvarsbedømmelsen. Det har især betydning, når det gælder spørgsmålet, om der foreligger et samtykke til en given handling. I henhold til bestemmelsen er det ikke et krav, at gerningsmanden selv har opfattet en given handling som blufærdighedskrænkende.¹⁰⁵ Som momenter i bedømmelsen kan bl.a. indgå, om det uanstændige forhold har været resultat af en umiddelbart fysisk kontakt mellem den krænkede og gerningsmanden. Endvidere kan det vurderes, om gerningsmanden har forstået den seksuelle karakter, der lå i handlingen, og forstået at der ikke forelå samtykke til at udføre handlingen.¹⁰⁶

3.3. Sammenfatning

Når der er tale om en blufærdighedskrænkelse efter straffelovens § 232, skal det vurderes, hvorvidt en given handling er egnet til at krænke blufærdigheden. Det afgørende i bedømmelse er, hvorledes en given handling efter sin art er egnet til at krænke blufærdigheden. Det skal forstås på den måde, at det ikke er den følelsesmæssig virkning, som en given handling har haft på den pågældende person. Egnetheden skal ses i lyset af, den handling som er begået, kan anses som værende blufærdighedskrænkende.

Dernæst skal handlingen indeholde eller referere til noget seksuelt, der er af en vis grovhed. Handlingen skal således omfatte et uanstændigt forhold, som bl.a. kunne bestå i, at gerningsmanden retter henvendelse med henblik på en seksuel chat, eller hvor gerningsmanden videregiver oplysninger som er af seksuel karakter af en vis grovhed.

I forhold til digitale sexkrænkelser vil krænkelse typisk bestå i, at der er sket en videregivelse af oplysninger, som er af seksuel karakter. Videregivelse af disse oplysninger kan således udgøre en blufærdighedskrænkelse, såfremt videregivelsen er af en sådan grovhed, som anvendelsen for bestemmelsen kræver.

¹⁰³ KBET nr. 1534, s. 578

¹⁰⁴ Strafferettens specielle del, s. 87

¹⁰⁵ KBET. Nr. 1534, s. 578

¹⁰⁶ Strafferettens specielle del, s. 85-86

3.4. Sammenspillet med straffelovens § 264 d

Der blev ved betænkning nr. 1563 i 2017 drøftet, om der skulle være en bedre beskyttelse imod, at nøgenbilleder videregives. Beskyttelsen var tiltænkt videregivelsen af billeder eller videoer med et seksuelt eller pornografisk indhold. Straffelovrådet var af den opfattelse, at videregivelse af sådanne billeder i almindelighed er omfattet af bestemmelsen om blufærdighedskrænkelser, hvis de har et seksuelt eller pornografisk indhold. På den baggrund er videregivelse af billeder eller videoer, der har et seksuelt eller pornografisk indhold efter rådets opfattelse også omfattet af straffelovens § 264 d.¹⁰⁷

Allerede i 2015 havde Rigsadvokaten udarbejdet en intern videnspakke til anklagemyndigheden om it-kriminalitet. I sager som vedrører digitale sexkrænkelser, fremgår det af videnspakken, at der bør rejses tiltale både efter straffelovens § 232 og § 264 d. På den baggrund forventes det, at straffepåstanden og straffastsættelsen vil belyse forbrydelsens karakter og grovhed. Sagt på en anden måde at når der både er tale om en krænkelser af seksuel karakter, og når der videregives billeder eller videoer, der er taget i private sammenhænge, så skal der rejses tiltale efter både straffelovens § 232 og § 264 d.¹⁰⁸

3.4.1. Afbildede person over 18 år

Det er Rigsadvokatens opfattelse, at hvis et billede eller en video af en person over 18 år videregives, uden at den afbildede har givet samtykke hertil, og billedet eller videoen har et indhold af seksuel karakter, vil en videregivelse heraf som udgangspunkt være en overtrædelse af straffelovens § 264 d og § 232.¹⁰⁹

På baggrund af de afgørelser der løbende er blevet inddraget i de ovenstående afsnit, er der eksempler på, at forholdet er blevet straffet efter begge bestemmelser. Hertil kan bl.a. nævnes TfK.2018.672 V *offentliggørelse af nøgenbillede på hjemmeside*, U.2018.2970 V *billeder til mor*, TfK.2017.1052 Ø *videregivelse til kollega* og TfK.2018.61Ø Ø *Google+ profilen*. Fælles for afgørelserne er, at intime nøgenbilleder af en person over 18 år er blevet videregivet enten ved at sende billederne til konkrete personer eller ved at gøre dem offentligt tilgængelige på en hjemmeside. Videregivelsen til de konkrete personer er bl.a. sket igennem Facebook, Messenger, Snapchat og e-mail. Der er således en lang række af forskellige medier, der kan bruges til deling og offentliggørelse af intime nøgenbilleder.

De to sager hvor der er blevet straffet hårdest efter straffelovens § 264 d og § 232, er henholdsvis TfK.2018.672 V *offentliggørelse af nøgenbilleder på hjemmeside* og TfK.2017.1052 Ø, *videregivelse til kollegaer*. I begge sager var der blevet videregivet intime nøgenbilleder af den forurettede. For så vidt angår den første afgørelse er videregivelsen sket i form af offentliggørelse samt videregivelse til den forurettedes mandlige bekendte. Hvorimod at

¹⁰⁷ KBET nr. 1563, s. 3

¹⁰⁸ KBET nr. 1563, s. 35

¹⁰⁹ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 7

videregivelsen i den anden afgørelse er sket til forurettedes kollegaer, men billederne er ikke yderligere blevet udbredt på internettet eller andre offentlige steder. Begge afgørelser har således det fælles træk, at videregivelsen af de intime nøgenbilleder er sket inden for den forurettedes omgangskreds. På den baggrund kan der blive tale om, at forholdet omfatter særligt skærpende omstændigheder, som betyder, at der kan straffes hårdere i henhold til straffelovens § 264 d, stk. 2, jf. afsnit 2.2.6. Endnu et fællestræk for de to afgørelser er, at den forurettede har været identificerbar på billederne. Det identificerbare ligger i, at billederne er sendt til personer i den forurettedes omgangskreds, og på den baggrund har kunne identificere de afbildede personer.¹¹⁰ I de to afgørelserne havde billederne, der var blevet videregivet, et seksuelt indhold som var egnet til at krænke blufærdigheden hos den forurettede. Der var ikke på opfordring fra modtageren et ønske om at modtage de pågældende nøgenbilleder. Der er således tale om en krænkelse af blufærdigheden, i de tilfælde hvor den som modtager materialet, ikke er indforstået med at modtage disse billeder eller videoer af seksuel karakter.¹¹¹ I begge afgørelser har forholdet således været egnet til at krænke blufærdigheden både for den forurettede og for modtagerne af nøgenbillederne.

I TfK.2018.61 Ø, *Google+ profilen*, som er omtalt i afsnit 3.2.3., blev der ikke straffet lige så hårdt sammenlignet med de to ovenstående domme. I dommen blev der videregivet nøgenbilleder med et seksuelt indhold til en virksomhed. Det fremgår ikke af sagens oplysninger, at der skulle være tale om, at videregivelsen skulle være sket til den forurettedes arbejdsplads, men blot til en ikke nærmere defineret virksomhed. På den baggrund kan der ikke være tale om, at videregivelsen er sket til den forurettedes daglige omgangskreds. Delingen af billederne og videoerne blev foretaget via en Google+ profil, og hertil var der tilknyttet 98 billeder og 3 videoer af forurettede. I forhold til straffelovens § 264 d, stk. 2, kan der foreligge særligt skærpende omstændigheder, hvis delingen omfatter et stort antal billeder.¹¹² Landsretten fastsatte straffen til 60 dage og sammenlignet med de to ovenstående afgørelser, som fik en straf på henholdsvis 3 og 4 måneder, må det antages, at forholdet ikke udgøre særligt skærpende omstændigheder i samme omfang, som var gældende ovenfor. Dette kan bl.a. skyldes, at videregivelsen ikke er sket til en omgangskreds, som er en del af den forurettedes dagligdag. Straffen må afgøres ud fra forholdets grovhed, således at straffastsættelsen afspejler gerningens indhold. Ved at offentliggøre billeder via internettet, forligger der således en sådan grovhed, at der bør straffes både efter straffelovens § 264 d og 232. Sammenholdt med U.2018.2970 V, *billeder til mor*, som er omtalt i afsnit 2.2.3., var billederne ikke uploadet på internettet. Forholdet omfattede videregivelse af 3 nøgenbilleder af den forurettede, som var sendt til den forurettedes mor. På den baggrund var der ikke nogen risiko for, at billederne på et senere tidspunkt ville blive videregivet. Tiltalte blev idømt 20 dages fængsel for forholdet. Det må således ligges til grund, at hvor udbredelsen ikke er sket til et stort antal forurettede, eller hvor der er tale om videregivelse af et mindre antal

¹¹⁰ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 7

¹¹¹ KBET nr. 1534, s. 647

¹¹² Folketingstidende 2017-18, tillæg A, s. 5

billeder, kan der ikke blive tale om særligt skærpende omstændigheder, som kan udløse en hårdere straf.

Det fremgår af retspraksis at der i mange tilfælde, hvor de er rejst tiltale efter straffelovens § 264 d, også er taget stilling til, hvorvidt straffelovens § 232 bør finde anvendelse. Men det er ikke i alle tilfælde, at der er blevet taget stilling til begge bestemmelser i retspraksis. Som et illustrerende eksempel kan nævnes *2010.2448 H, Andrea Elisabeth Rudolph*, som er omtalt i afsnit 2.2.5. Sagen omhandlede et offentliggjort billede af Andrea Elisabeth Rudolph, der badede topløs. Billederne blev bragt i *Se&Hør*, uden der var givet samtykke til, at disse billeder måtte videregives. Det kan ikke læses ud fra forarbejderne til bestemmelsen, hvilken karakter nøgenbilleder skal have, for at en videregivelse uden samtykke fra den afbildede ville være strafbart. Rigsadvokaten er af den opfattelse, at hvis et billede viser enten kønsdel, bagdel eller bryster må videregivelsen af billedet være strafbart, hvis der ikke er givet samtykke.¹¹³ I afgørelsen blev der ikke taget stilling til, hvorvidt straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser også skulle finde anvendelse. Afgørende for at anvende straffelovens § 232 er, om billedet kan anses for værende af så seksuel karakter og af en sådan grovhed, at der kan statueres blufærdighedskrænkelser. Idet billedet viser en dagligdagssituation ved stranden om sommeren, er der ikke noget der peger i retning af, at billedet var taget med henblik på at det skulle få en seksuel karakter. På den baggrund kan der formentlig ikke blive tale om en blufærdighedskrænkelser, i det der ikke er tale om en sådan grovhed, som bestemmelsen kræver. Med udgangspunkt i at nøgenbilleder også er omfattet af straffelovens § 264 d, må det ligges til grund, at forholdet kan straffes efter, hvad der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed efter straffelovens § 264 d.

Et andet eksempel findes i *TfK.2017.486 Ø, Facebookvenner*, som omtalt i afsnit 2.2.5. Sagen omhandlede en række intime billeder, der var uploadet på to forskellige hjemmesider og sendt til den forurettedes Facebookvenner. I forbindelse med sagen blev der ikke taget stilling til, hvorvidt F havde fået sin blufærdighed krænket ved videregivelsen. Tiltalte havde fundet billederne af F, som lå tilgængelig på en offentlig hjemmeside. Det er ikke oplyst, om F selv har lagt billederne ud på hjemmesiden. Der kan argumenteres for, at F havde givet et stiltiende samtykke, jf. afsnit 2.2.3., i det tilfælde at F selv havde uploadet billederne på hjemmesiden. Er dette tilfældet, må den forurettede være indforstået med, at billederne er offentlig tilgængelige. Derimod har den forurettede ikke umiddelbart grund til at tro, at en udefrakommende videregiver disse billeder.¹¹⁴ Videregivelsen af de intime nøgenbilleder er således egnet til at krænke blufærdigheden hos den forurettede. I tilfælde af at den forurettede ikke selv har uploadet de intime nøgenbilleder, må forholdet helt afgjort være omfattet af bestemmelsen om blufærdighedskrænkelser, idet der ikke har været en indforståelse fra den forurettede om, at billederne skulle være offentlig tilgængelige. Det forhold at tiltalte havde sendt billederne til en række af F's Facebookvenner uden opfordring

¹¹³ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 7

¹¹⁴ *Mediejura*, s. 84

fra de pågældende modtagere, kan også være egnet til at krænke blufærdigheden hos modtagerne af billederne. Det fremgår af sagens oplysninger, at tiltalte selv havde fundet frem til Facebookvenner via F's Facebookprofil, og det må således lægges til grund, at der ikke har været et ønske fra vennernes side om at modtage de intime billeder af F. I henhold til de regningslinjer som Rigsadvokaten har udstedt, burde der i den givne situation både være rejst tiltale efter straffelovens § 264 d for uberettiget videregivelse og efter straffelovens § 232 for blufærdighedskrænkelse.

Der er i retspraksis også eksempler på, at forholdet falder helt uden for anvendelsesområdet for straffelovens § 264 d og § 232. Et illustrerende eksempel herpå findes i U.2017.2627 V, *strandbilledet*, som er omtalt i afsnit 2.2.5. og 3.2.3. I forbindelse med en fotokonkurrence havde tiltalte offentliggjort et billede af forurettede. Billedet afslørede ikke noget om den forurettedes private forhold, og samtidig var billedet manipuleret på en sådan måde, at man ikke udelukkende ud fra billedet havde mulighed for at identificere den afbildede. Der var således ikke tale om, at forholdet kunne blive omfattet af straffelovens § 264 d, 1. led. Endvidere var billedet taget på en offentlig frit tilgængelig strand, hvor der også opholdte sig andre mennesker. Ved at opholde sig nøgen i det offentlige rum, og grundet det forhold at der ikke kan være tale om at færdes på et øde område, kan forholdet heller ikke være omfattet af straffelovens § 264 d, 2. led, om hvad der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed. Billedet er taget bagfra af den forurettede, mens hun kigger udover vandet. Det er yderligere oplyst, at forurettede var nøgen imens de opholdte sig på stranden. Billedet er taget fra ryggen, og det må formodes, at der således ikke vises kønsdel, bagdel eller bryster på motivet. For at et billede kan karakteriseres som et nøgenbillede, der er strafberettiget, er det Rigsadvokatens opfattelse, at motivet viser kønsdele, bagdel eller bryster.¹¹⁵ Hvis forholdet derimod kan blive omfattet af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse, kræver bestemmelsen, at der skal være en vis seksuel grovhed forbundet med billedet. Billedet viser hverken kønsdele, bagdel eller bryster og billedet kan af den grund ikke anses som egnet til at krænke den afbildedes blufærdighed. I afgørelsen blev der altså taget stilling til, hvorvidt straffelovens § 264 d og § 232 kunne finde anvendelse. I forhold til Rigsadvokatmeddelelsen er det den mest korrekte vurdering i sager om digitale sexkrænkelser at inddrage både straffelovens § 264 d og § 232.

3.4.2. Afbildede person under 18 år

Er der videregivet billeder eller videoer af en person under 18, vil straffebestemmelse afhænge af, hvilken karakter billedet fremstår under. Der sondres således mellem billeder der indeholder pornografiske materiale, og billeder der ikke indeholder pornografiske materiale. Hvis der er tale om videregivelse af billeder eller videoer, der indeholder pornografisk materiale, og den afbildede person er under 18 år, skal der straffes efter straffelovens § 235, stk. 1, jf. afsnit 4.2.1. og afsnit 4.4.1.¹¹⁶ Modsætningsvist hvis videregivelsen af billeder eller

¹¹⁵ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 7

¹¹⁶ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 9

videoer ikke indeholder pornografisk materiale, skal der rejses tiltale efter straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser og § 264 d vedrørende videregivelse af billeder om private forhold mv. jf. afsnit 4.4.2.¹¹⁷

¹¹⁷ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 10

4. Straffelovens § 235 om børnepornografi

I det følgende kapitel vil straffelovens § 235 blive gennemgået. Hertil vil bestemmelsens enkelte dele blive gennemgået med henblik på at udarbejde en analyse. Analysen ønsker at belyse rækkevidden for bestemmelsen i overensstemmelse med digitale sexkrænkelser. Til brug for analysen inddrages en række domme, der skal være med til at skildre, i hvor høj grad udbredelse og besiddelse af billeder og videoer har betydning i sammenhæng med digitale sexkrænkelser. På den baggrund udledes det, hvilke kriterier domstolen har lagt vægt på i bedømmelsen af sager om digitale sexkrænkelser. Slutteligt vil Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser blive inddraget. Meddelelsen er udstedt til anklagemyndigheden, og indeholder nogle retningslinjer for, hvilke bestemmelser i henhold til digitale sexkrænkelser der bør rejses tiltale efter. I den forbindelse ønskes der en sammenligning af, om retspraksis der er anvendt i analysen, stemmer overens med de retningslinjer, som Rigsadvokaten har udstedt til anklagemyndigheden. Det vurderes på den måde, hvorvidt der er taget stilling til straffelovens § 264 d, § 232 og § 235 i de afsagte afgørelser, og om tiltalerejsningen stemmer overens med Rigsadvokatmeddelelsen.

4.1. Baggrund

Straffelovens § 235 bygger bl.a. på Europarådets konvention om beskyttelse af børn mod seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug.¹¹⁸ Formålet er således at begrænse misbrug eller udnyttelse af børn seksuelt med henblik på at fremstille børnepornografisk materiale. Af den grund er udbredelse og besiddelse af sådan materiale blevet kriminaliseret i straffelovens § 235. Hensigten er således at begrænse efterspørgslen af børnepornografisk materiale.¹¹⁹

Bestemmelsen om børnepornografi blev indsat ved ændringen af den borgerlige straffelov i 1980. Bestemmelsens formål var udelukkende at kriminalisere udbredelse af børnepornografi, og byggede på en udtalelse fra Straffelovrådet om et forbud mod pornografiske billeder af børn.¹²⁰ Sidenhen er der sket en gradvis udvidelse af gerningsindholdet.

Besiddelse af børnepornografisk materiale var ikke strafbart før lovændring i 1994. Der blev således indføjet et nyt stk. 2 til bestemmelsen, som udvidede gerningsindholdet til også at omfatte besiddelse af børnepornografi.¹²¹ Udover besiddelse af børnepornografi efter stk. 2 blev det mod vederlag at gøre sig bekendt med børnepornografi gjort strafbart ved lovændringen i 2000.¹²² I 2003 blev der gennemført endnu en skærpelse af forbuddet, således at visuelle gengivelser af børnepornografi også blev omfattet af bestemmelsen. I samme

¹¹⁸ KBET nr. 1534, s. 630

¹¹⁹ KBET nr. 1534, s. 644

¹²⁰ KBET nr. 1534, s. 611

¹²¹ KBET nr. 1534, s. 611

¹²² KBET nr. 1534, s. 612

forbindelse blev aldersgrænsen for, hvornår der var tale om børn i bestemmelsens forstand hævet fra 15 år til 18 år.

I 2009 blev gerningsindholdet endnu engang udvidet til at omfatte det at gøre sig bekendt med børnepornografisk materiale gennem internettet eller et lignende system til spredning af information, uanset om det er sket mod vederlag eller ej.¹²³ Ændringen skal dog afgrænses fra det forhold, at en person ved et tilfælde klikker sig ind på en hjemmeside med børnepornografisk materiale, og herefter straks forlader denne igen.¹²⁴

Med en sproglig modernisering i 2013 af straffelovens § 235, stk. 1 og 2, om udbredelse og besiddelse af børnepornografi blev "utugtigt" ændret til "pornografiske". Med den sproglige ændring er der ikke tilsigtet nogen ændringer i bestemmelsen gerningsindhold.¹²⁵

I straffelovens § 235, stk. 3 kan en person under 15 år give samtykke til, at den pågældende er i besiddelse af billeder. Det fremgår af forarbejderne at henvisningen til billeder, skal alene forstås som fotografier. Disse fotografier kan den pågældende lovligt være i besiddelse, af hvis en person under 15 år har givet samtykke hertil. Endvidere fremgår det af forarbejderne, at der ikke kan gives diskulperende samtykke til besiddelse af film.¹²⁶ Den primære målgruppe for undtagelsesbestemmelsen er unge mennesker, og det kan være svært at forstå afgrænsningen i det strafbare forhold, idet besiddelse af billeder ikke udløser straf, hvorimod besiddelse af film ville være strafbart. På den baggrund er der risiko for hyppige overtrædelser, i tilfælde hvor en person er i besiddelse af film. I henhold til bestemmelsen er levende billeder i almindelighed også omfattet af definitionen for billede. En film består af enkeltbilleder, der kan afspilles med få sekunder mellemrum og på den måde gengive bevægelser, således at disse enkeltbilleder fremtræder som en film. Straffelovrådet har derfor udtalt, at film også bør være omfattet af bestemmelsen anvendelsesområde.¹²⁷

Det fremgår tydeligt af ovenstående, at straffelovens § 235 har gennemgået flere revideringer. De mange ændringer skyldes med stor sandsynlighed en nødvendighed for at udvide gerningsindholdet, i overensstemmelse med den internet og samfundsmæssige udvikling der har været på området, således at bestemmelsen stemmer overens, med den verden vi lever i.

Bestemmelsen har i dag følgende ordlyd:

§235: "Den, som udbreder pornografiske fotografier eller film, andre pornografiske visuelle gengivelser eller lignende af personer under 18 år, straffes med bøde eller

¹²³ KBET nr. 1534, s. 621

¹²⁴ Folketingstidende 2008-09, tillæg A, s. 2448-49

¹²⁵ KBET nr. 1534, s. 834

¹²⁶ KBET nr. 1534, s. 607

¹²⁷ KBET nr. 1534, s. 642

fængsel indtil 2 år eller under særligt skærpende omstændigheder med fængsel indtil 6 år. Som særligt skærpende omstændigheder anses navnlig tilfælde,[...] hvor der er tale om udbredelse af mere systematisk eller organiseret karakter.

Stk. 2: Den, som besidder eller mod vederlag eller gennem internettet eller et lignende system til spredning af information gør sig bekendt med pornografiske fotografier eller film, andre pornografiske visuelle gengivelser eller lignende af personer under 18 år, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år.

Stk. 3: Bestemmelsen i stk. 2 omfatter ikke besiddelse af fotografier, film el.lign. af en person, der fyldt 15 år, hvis den pågældende samtykker i besiddelsen.”

4.2. Anvendelsesområde

4.2.1. Udbredelse af børnepornografi

Straffelovens § 235, stk. 1 omhandler den, som udbreder pornografiske fotografier eller film af personer under 18 år. Den strafbare handling består i en udbredelse af pornografisk materiale, det vil sige en videregivelse af materiale til en snæver kreds. Det er uden betydning, om videregivelsen er sket mod vederlag eller ej. Når børnepornografisk materiale gøres tilgængeligt i et fildelingsnetværk, antages handlingen som en udbredelse i bestemmelsens forstand, uanset om og i hvilket omfang materialet er blevet lagret.¹²⁸

Udtrykket pornografiske fotografier, film eller lignende skal forstås, som billedoptagelse hvor personen under 18 år har samleje eller anden kønslig omgængelse end samleje, eller anvendes som model for fotografering af kønsdele eller seksuelt prægede berøringer.¹²⁹ Et element i bedømmelsen af gerningsindholdet er, at den afbillede person er under 18 år. Det fremgår af forarbejderne, at betingelsen er opfyldt, hvis personen fremtræder som yngre end 18. I den forbindelse er det altså gerningsmanden, der skal bevise, at den pågældende faktisk var fyldt 18 år.¹³⁰

Et eksempel der belyser problemstillingen vedrørende, hvorvidt de afbildede personer kan anses som over eller under 18 år, kan illustreres med *U.2018.2438 V, videregivelse af video*. Tiltalte havde i 5 tilfælde delt en video af seksuel karakter hvortil der medvirkede personer der var fuldt 15 år. De var indforstået med, at optagelsen af videoen blev foretaget, men havde ikke givet samtykke til, at videoen blev delt. Filmoptagelsen var optaget i en sløret og dårlig kvalitet, og det var derfor svært at se de medvirkendes ansigter. På den baggrund kunne man ikke ved hjælp af de medvirkende personers udseende afgøre, hvorvidt de forurettede var under 18 år. Endvidere var det heller ikke muligt at vurdere de medvirkendes alder ud fra stemmerne i videoen, eller i henhold til hvad der blev sagt. På den baggrund kunne det ikke

¹²⁸ KBET nr. 1534, s. 606

¹²⁹ KBET nr. 1534, s. 605

¹³⁰ KBET nr. 1534, s. 606

anses som overvejende sandsynligt, at de forurettede var under 18 år og tiltalte blev frifundet for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 1. Selvom det fremgår af det oplyste, at de medvirkende rent faktisk var 15 år, er afgørelsen således et godt eksempel på, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt den pågældende rent faktisk kan anses som værende under 18 år.

Et andet eksempel på aldersbedømmelsen forelå i *TfK.2018.855 Ø, udbredelse af børnepornografi til 16 personer*. Tiltalte der var 16 år på gerningstidspunktet, havde delt to videoer af en 15-årig pige i en seksuelt krænkende situation. Delingen var sket til gruppe jævnaldrene drenge i en privat chatgruppe på Facebook. I videoen der omtales F1, fremstår de forurettedes ansigter ikke klart tydelige. De øvrige medvirkendes ansigter ses mere tydeligt og ud fra en umiddelbar vurdering, fremstår de som unge mænd under 18 år. På trods af at der foregår voldsomme sexscener grines der flere gange undervejs, og det er medvirkende til, at videoen fremstår med et umodent præg. I videoen F2 er det mere tydeligt at se de forurettedes ansigter, og således kan alderen bedømmes ud fra kropsbygning, ansigt, opførsel og tale. Videoen F1 skal således ses i sammenhæng med videoen F2, og det kan på den baggrund konkluderes, at de forurettede var unge mennesker, som med al sandsynlighed må anses som værende under 18 år. Som det fremgår af dommen, er der altså flere elementer, der kan lægges vægt på, når det skal vurderes om en person er over eller under 18 år. På den baggrund foretages der en helhedsvurdering af det videregivende materiale, hvor der bl.a. lægges vægt på kropsbygning, udseende og stemmer. Endvidere bør det bemærkes, at bestemmelsen ikke udelukkende er begrænset til at omfatte voksnes krænkelser af børn. Det skal ærindres at formålet med bestemmelsen er at beskytte børn mod seksuel misbrug og udnyttelse.¹³¹ Straffelovens § 235 kan på den baggrund også anvendes overfor unge mennesker, som gør sig skyldig i udbredelse af børnepornografi, netop som det var tilfældet i den belyste afgørelse.

Til bestemmelsen hører også "andre visuelle gengivelser", således at det er strafbart at udbrede materiale, der måtte være omfattet af udtrykket. Hvad der nærmere forstås ved udtrykket "andre visuelle gengivelser", kan være billeder af en virkelig person under 18 år, der er blevet computermanipuleret, således at billedet efterfølgende får et pornografisk udtryk. Det manipulerede billede er derfor et fiktivt billede, der har fuld lighed med et fotografi. Den fiktive fremstilling skal således fremtræde på tilnærmelsesvis samme måde som fotografier og lignende.¹³²

Et eksempel på billeder der var blevet computermanipuleret, kan illustreres med *U.2015.2561 H, billedmanipulationen*. Tiltalte havde ved at udgive sig som en anden blevet godkendt som ven på Facebook af A. På den måde kunne tiltalte skaffet sig adgang til et betydeligt antal almindelige fotografier af A, som A selv havde lagt på sin personlige Facebookprofil. I den

¹³¹ KBET nr. 1534, s. 644

¹³² KBET nr. 1534, s. 605

forbindelse havde tiltalte uploadet billederne på en hjemmeside, med henblik på at billederne kunne computermanipuleres, således at de efterfølgende fremstod med et pornografisk udtryk. De manipulerede billeder fik A til at fremstå som pornomodel, der deltog i hård porno. Som et resultat af billedmanipulationen synede billederne som rigtige fotografier, og det var ikke umiddelbart muligt at se, at billederne var en forfalskning. De originale billeder af A var ganske uskyldige, og havde ikke et pornografisk indhold. Det var som følge af billedmanipulationen, at billederne fik det pornografiske udtryk. Forholdet kunne på den baggrund blive omfattet af andre visuelle gengivelse efter straffelovens § 235, stk. 1. Tiltalte blev på den baggrund fundet skyldig i at have udbredt pornografisk materiale af personer under 18 år efter straffelovens § 235, stk. 1.

I tilfælde hvor der sker udbredelse af mere systematisk og organiseret karakter af pornografisk materiale af personer under 18 år, kan der foreligge særligt skærpende omstændigheder, som er medvirkende til, at gerningsmanden kan straffes hårdere. Et fiktivt billede af pornografisk karakter er omfattet af særligt skærpende omstændigheder, når der i forbindelse med optagelse af billedet har været anvendt grov vold, eller hvor barnets liv har været udsat for fare. Det beror på en konkret vurdering, om forholdet er omfattet af særligt skærpende omstændigheder. Til vurderingen kan der bl.a. indgå, hvor stort omfanget af produktionen eller udbredelsen måtte være.¹³³

Straffelovrådet har overvejet, om det strafbare område bør udvides, således at det også omfatter almindelige nøgenbilleder af børn, der ikke nødvendigvis har et seksuelt indhold. Billeder der kan blive omfattet af udvidelsen, kunne eksempelvis være billeder af nøgne børn der leger i vandkanten. Disse billeder vil typisk være fotografier, der er taget i private sammenhænge af forældre. Forældrene har med al sandsynlighed ikke tiltænkt, at billederne skulle videregives eller i hvert fald kun skulle videregives til den nærmeste private personkreds. En udvidelse af det strafbare område kan således medføre, at en videregivelse af almindelige nøgenbilleder af børn ville blive strafbart. På den baggrund vil det forhold, at forældre videregiver nøgenbilleder af deres børn blive kriminaliseret.¹³⁴ Samtidig kan det blive svært at afgrænse, hvornår et nøgenbillede af børn bør anses som strafbart. Straffelovrådet anbefaler af den grund, at der ikke bør udføres en udvidelse af kriminaliseringen i henhold til fotografier af nøgne børn. På den baggrund henviser Straffelovrådet til den eksisterende bestemmelse i straffeloven § 235, som kræver, at billedet har et pornografisk indhold.¹³⁵

4.2.2. Besiddelse af børnepornografi

I straffelovens § 235, stk. 2 er det strafbart at besidde eller mod vederlag eller gennem internettet eller lignende at gøre sig bekendt med børnepornografi. Besiddelse kan omfatte

¹³³ KBET nr. 1534, s. 653

¹³⁴ KBET nr. 1534, s. 648

¹³⁵ KBET nr. 1534, s. 649

lagring på digitale enheder, som er i gerningsmandens besiddelse, dette kunne eksempelvis være harddisken på en computer.¹³⁶ Forudsætningen for at ifalde straf er således, at materialet er blevet downloadet, eller en film er blevet streamet.¹³⁷ Den blotte forevisning af børnepornografisk materiale skal ikke anses som besiddelse, hvis ikke materialet lagres. Det at gøre sig bekendt med børnepornografi gennem internettet er strafbart i bestemmelsens forstand. I praksis sker der typisk lagring af børnepornografi gennem internettet uden vederlag. På den baggrund får ydelse mod vederlag ingen selvstændig betydning for strafansvaret, men kan få en bevismæssig betydning.¹³⁸

Der findes flere eksempler i retspraksis, hvor der er blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 2. Som et eksempel kan nævnes *U.2016.121 Ø, 6400 utugtige billeder*. Tiltalte havde gennem en periode fået tilsendt billeder af personer under 18 år. Billederne blev tilsendt i store mængder, og var af forskellig karakter. Tiltalte havde selv bedt om at få billederne tilsendt, men havde ikke nærmere defineret, i hvilke kategorier billederne skulle være. Tilegnelsen af billederne foregik over en periode på tre uger. Tiltalte endte med at komme i besiddelse af i alt 6400 pornografiske fotografier og 72 pornografiske film af personer under 18 år. På den baggrund blev tiltalte fundet skyldig efter straffelovens § 253, stk. 2 om besiddelse af børnepornografi.

Hvad der nærmere skal anses som at gøre sig bekendt med børnepornografi mod vederlag, er det ikke udelukkende betaling, der betragtes som vederlag. Enhver modydelse er omfattet af bestemmelsen, eksempelvis kan der byttes med andre ydelser. Hvis der byttes med børnepornografisk materiale mellem forskellige gerningsmænd, bør dette forhold, betragtes som det at gøre sig bekendt med børnepornografisk materiale mod vederlag.¹³⁹

Dette var bl.a. tilfældet i *U.2017.29 H, indbyrdes deling af børnepornografi*, hvor der blev byttet børnepornografisk materiale mellem forskellige brugere via en Skype konto. Ved en rangsagning blev tiltalte fundet i besiddelse af 75 billeder og 7 film, der indeholdte børnepornografisk materiale. Som modydelse for det modtagne materiale havde tiltalte sendt 29 filer med børnepornografisk materiale til tre andre personer. På den baggrund blev tiltalte fundet skyldig i både at være i besiddelse af børnepornografiske materiale efter straffelovens § 235, stk. 2 og efterfølgende at have udbredt materialet efter straffelovens § 235, stk.1.

4.2.3. Samtykke til udbredelse eller besiddelse af børnepornografi

Er der givet samtykke fra den afbillede person under 18 år til at udbrede eller besidde materialet, har samtykket som udgangspunkt ingen betydning for strafansvaret. Der findes dog en undtagelsesbestemmelse i straffelovens § 235, stk. 3, heraf fremgår, at besiddelse af

¹³⁶ KBET nr. 1534, s. 606

¹³⁷ Strafferettens specielle del, s. 92-93

¹³⁸ KBET nr. 1534, s. 606

¹³⁹ KBET nr. 1534, s. 606

film eller fotografier er lovligt, hvis en person over 15 år har givet samtykke hertil. Baggrunden herfor er at 15-17-årige, som udgangspunkt straffrit kan have samleje med hinanden. Som led i udforskningen af deres seksualitet kan de 15-17-årige have et ønske om at lade sig fotografere i seksuelle situationer til eget forbrug. Formålet med bestemmelsen er således at undtage, den anden person der er i besiddelse af disse fotografier, fra kriminaliseringen af besiddelse af børnepornografi. Med andre ord skal den person, der er i besiddelse af et seksuelt billede af eksempelvis en kæreste, ikke kunne straffes for at være i besiddelse af børnepornografi, hvis der er givet samtykke fra kæresten til besiddelsen.¹⁴⁰

Det er udelukkende besiddelsen af pornografisk materiale af personer under 18 år, der er lovliggjort således at en efterfølgende udbredelse af materialet med eller uden samtykke, stadig er strafbart i bestemmelsens forstand. Straffriheden forudsætter, at der på optagelserne ikke optræder andre personer under 18 år, eller udelukkende optræder personer over 15 år, som har givet gyldigt samtykke til besiddelsen. Endvidere omfatter straffriheden kun den pågældende selv og ikke eventuelle medvirkende.¹⁴¹ Hvis en person over 15 år frivilligt har uploadet et billede f.eks. på et socialt medie, må det antages at billedet kan iagttages straffrit.¹⁴²

Hvor der er givet samtykke fra den 15-17-årige, kan dette ophøre, hvis den 15-17-årige tilbagekalder sit samtykke. Dette kunne eksempelvis være, at en 15 årige pige har givet samtykke til at hendes kæreste, må være i besiddelse af et intimt nøgenbillede af hende. I det tilfælde hvor kæresteforholdet ophører, vil det være meget naturligt, at den pågældende ikke længere ønsker, at kæresten skal være i besiddelse af billedet. På den baggrund kan den pågældende tilbagekalde samtykket, og kæresten vil således være forpligtet til at slette de intime nøgenbilleder, som han måtte være i besiddelse af. Straffelovens § 235, stk. 3 er en undtagelse til det generelle forbud mod besiddelse af børnepornografi, og der er på den baggrund ikke et stort hensynet at tage til den, der med samtykke har besiddet pornografiske billeder. Modsætningsvis er der et stort hensyn at tage i forhold til den 15-17-årige, som optræder på billederne, og som efter et endt kæresteforhold ikke længere ønsker, at den tidligere kæreste er i besiddelse af disse billeder. Dette skyldes, at det vil være overordentligt krænkende for den pågældende, hvis billederne på et senere tidspunkt skulle blive delt.¹⁴³

Når der er tale om pornografiske billeder og videoer af personer under 18 år, kan videregivelsen straffes efter straffelovens § 235, stk. 1, om udbredelse af børnepornografi. Videregivelsen af billeder og videoer kan bestå i fiktive pornografiske afbildninger, som fremstår tilnærmelsesvis som billeder og videoer af personer, der er under 18 år. Uanset om der foreligger samtykke fra personen under 18 år til optagelsen og til en eventuel

¹⁴⁰KBET nr. 1534, s. 642

¹⁴¹ KBET nr. 1534, s. 607

¹⁴² Strafferettens specielle del, s. 92-93

¹⁴³ KBET nr. 1534, s. 643

videregivelse, bliver personen bag videregivelsen omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 235, stk. 1. Når der er tale om børnepornografi, vil en udbredelse altid være strafbar, og der tages ikke hensyn til om, der er givet samtykke eller ej. Den afbillede person kan heller ikke give diskulperende samtykke, efter den pågældende er fyldt 18 år i forhold til en fremtidig udbredelse af materialet.¹⁴⁴

Som et illustrerende eksempel hvorpå der var tale om udbredelse og besiddelse af børnepornografi, uden der var givet samtykke, kan nævnes *TfK.2018.575/2 V, samleje på toilet*. Sagen omhandlede to tiltalte, der på skift havde optaget en video, hvor P havde samleje med henholdsvis tiltalte 1 og tiltalte 2. Den medvirkende pige i videoen var over 15 år, men havde ikke givet samtykke til optagelsen af videoen. Som følge heraf forelå der således ikke et samtykke efter straffelovens § 235, stk. 3, der kunne gøre det berettiget for de to tiltalte at være i besiddelse af videoen. Tiltalte 1 havde endvidere sendt videoen over snapchat og via Facebook Messenger, og kunne på den baggrund blive omfattet af forholdet i straffelovens § 235, stk. 1, der vedrører udbredelse af børnepornografisk materiale. Ydermere var der også tale om overtrædelse af § 235, stk. 2, idet både tiltalte 1 og tiltalte 2 var i besiddelse af materialet, uden at der forelå et gyldigt samtykke fra P.

4.3. Sammenfattet

Der er flere forskellige forhold der gør sig gældende for, at en person kan straffes efter straffelovens § 235 om børnepornografi. I forbindelse med digitale sexkrænkelser findes der flere eksempler i retspraksis på, at der er sket udbredelse af pornografisk materiale af personer under 18 år. Hvad der nærmere forstås ved pornografisk materiale er billeder eller videoer, som indeholder en samleje situation eller anden kønslig omgængelse end samleje. Det er således afgørende for anvendelse af straffelovens § 235, at den afbildede fremstår som en person under 18 år. Det skal bemærkes, at hvis den afbildede er over 18 år på gerningstidspunktet, men fremstår som en person under 18 år, er det gerningsmanden, der har bevisbyrden for, at den pågældende faktisk var over 18 år. Endvidere omfatter bestemmelsen også udbredelse af andre visuelle gengivelser. Det forhold at et billede er blevet manipuleret, så det efterfølgende fremstår pornografisk, er altså også strafbart efter straffelovens § 235, stk. 1.

Efter straffelovens § 235, stk. kan den der besidder børnepornografisk materiale blive straffet herefter. I forbindelse med den digitale udvikling der har været i samfundet, er det i dag muligt at lagre store mængder af filer på en computer eller en harddisk. Den strafbare handling består således i, at det børnepornografiske materiale bliver downloadet eller streamet. På den måde er det afgørende for at være i besiddelse af børnepornografi, at materialet er blevet lagret for at være omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. I retspraksis findes der flere eksempler på, at der er blevet straffet for væsentlig mere

¹⁴⁴ KBET nr. 1563, s. 33

materiale, der har været i gerningsmandens besiddelse, i forhold til hvad denne måtte have udbredt.

Slutteligt bør det bemærkes, at en person der er fyldt 15 år, kan give samtykke til, at en anden person er i besiddelse af intime billeder af den pågældende. Samtykket er kun gældende for besiddelse af materialet, og kan ikke udstrækkes til også at omfatte en udbredelse heraf. Endvidere kan den pågældende ikke give samtykke til, at der må ske udbredelse efter den afbildede er fyldt 18 år. Det er på den baggrund lovligt med et gyldigt samtykke at være i besiddelse af intime nøgenbilleder, men en eventuel udbredelse af materialet vil være strafbart efter straffelovens § 235, stk. 1.

4.4. Sammenspillet med straffelovens § 264 d og § 232

I forbindelse med digitale sexkrænkelser skal anvendelsesområdet for straffelovens § 235, anses som værende mere snæver i forhold til straffelovens § 232. Det skal forstås på den måde, at er der blevet udbredt et billede eller en video, som indeholder pornografisk materiale af en person under 18 år er, forholdet omfattet af straffelovens § 235, stk. 1. Kan billedet eller videoen derimod ikke anses som pornografisk, men har et indhold af en vis grovhed af seksuel karakter, og er den afbildede person under 18 år, bør der i stedet straffes efter § 264 d og § 232. Det er således anklagemyndighedens opgave i afgørelse, der vedrører digitale sexkrænkelser at afgøre retspraksis i overensstemmelse, med de retningslinjer som Rigsadvokaten har udstedt.¹⁴⁵

4.4.1. Pornografisk materiale

Hvad der nærmere skal forstås ved udtrykket "pornografisk" i straffelovens § 235 forstand, er billeder, hvor en person under 18 år har samleje. Det er ikke udelukkende samlejesituationen der er omfattet af bestemmelsen. I tilfælde hvor en person under 18 år anvendes som model for fotografering af kønsdele eller seksuelle berøringer, vil en sådan handling også blive anset som pornografisk materiale efter straffelovens § 235. Endvidere kan et billedet også få et pornografiske udtryk, ved at der anvendes genstande på en sådan måde, at billedet får karakter af en samleje situation.¹⁴⁶

I forhold til retspraksis der er blevet inddraget i denne afhandling, er der eksempler hvorpå, de er rejst tiltale efter flere af straffelovens bestemmelser. Hertil kan bl.a. nævnes TfK.2018.575/2 V *samleje på toilet*, som er omtalt i afsnit 4.2.3. og U.2015.2561 H *billedmanipulationen* som er omtalt i afsnit 4.2.1. Fælles for disse afgørelser er, at der både er rejst tiltale efter straffelovens § 235, stk. 1 om udbredelse af børnepornografi og efter § straffelovens § 235, stk. 2 om besiddelse af børnepornografi. I forbindelse med børnepornografi er det oplagt at rejse tiltale efter begge bestemmelser. For at udbrede

¹⁴⁵ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 9

¹⁴⁶ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 10

børnepornografi skal materialet videregives, og dette kan bl.a. ske ved at offentliggøre billeder eller videoer på en hjemmeside eller dele disse med en mere begrænset personkreds. På den baggrund antages det, at til udbredelsen børnepornografisk materiale må gerningsmanden være i besiddelse af det pågældende materiale, for at kunne udbrede dette. På den baggrund kan det udledes af retspraksis, at i tilfælde hvor der dømmes for udbredelse af børnepornografi, dømmes der i mange tilfælde for væsentligt mere materiale, som måtte være i gerningsmandens besiddelse, end hvad gerningsmanden har udbredt.¹⁴⁷

Et andet fællestræk ved de to afgørelser er, at der er blevet taget stilling til, hvorvidt forholdet har været egnet til at krænke blufærdigheden. I afgørelserne blev forholdet anset som værende egnet til at krænke blufærdigheden hos de forurettede personer. Det blev vurderet ud fra at, de forurettede ikke havde givet samtykke til udbredelse af materialet.

Rigsadvokaten er af den opfattelse, at sager der omhandler udbredelse af pornografisk materiale af personer under 18 år, udelukkende skal sigtes efter straffelovens § 235, stk. 1.¹⁴⁸ Ved en nærmere gennemgang af U.2015.2561 H, *billedmanipulationen* bemærkes det, at der ved videregivelsen ikke var tale om pornografisk materiale, da billederne i første omgang blev uploadet på hjemmesiden. Her fremstod billederne i den reneste form, og det pornografiske udtryk bestod i, at billederne kunne hentes med henblik på at få udløsning på billederne, så de kom til at fremstå pornografiske. Idet der ikke er tale om en samleje situation eller anden kønslig omgængelse en samleje, kan billederne ikke anses som pornografiske i § 235's forstand.¹⁴⁹ Forholdet ville i stedet kunne blive omfattet af bestemmelsen om blufærdighedskrænkelser. Hertil er kravet blot, at billedet har et indhold af seksuel karakter af en vis grovhed. Billederen får et seksuelt udtryk i det øjeblik, hvor gerningsmanden har fået udløsning på billederne, og efterfølgende uploader dem på ny. På den baggrund kan der rejses tiltale efter straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser. Modsætningsvis kan der argumenteres for, at det er korrekt at rejse tiltale efter straffelovens § 235, stk. 1, idet andre visuelle gengivelser også er omfattet af bestemmelsen. Billedmanipulationen medførte, af den forurettede fremstod som pornomodel, der deltog i hård porno, og det var ikke umiddelbart let at gennemskue, at der var tale om en forfalskning. Endvidere blev der rejst tiltale efter straffelovens § 264 d. Tiltalte havde uploadet billederne af den forurettede på en hjemmeside, hvis formål var at bruge billederne i forbindelse med billedmanipulation, således at de fik et pornografisk udtryk. Billederne var ikke sløret, og A's rigtige fornavn var også oplyst i forbindelse med videregivelsen. Videregivelsen af billederne indeholdte således private oplysninger om den forurettede, som var med til at identificere den pågældende i en sådan grad, at forurettede blev kontaktet af ukendte mænd. Forholdet kunne på den baggrund, anses som en uberettiget videregivelse af private oplysninger i henhold til straffelovens § 264 d. Det bør dog bemærkes, at dommen er afsagt før Rigsadvokatmeddelelsen blev udstedt i 2017, og hvis dommen skulle afgøres i dag, bør der enten rejses tiltale efter straffelovens § 264 dog §

¹⁴⁷ KBET nr. 1534, s. 625

¹⁴⁸ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 6

¹⁴⁹ KBET nr. 1534, s. 605

232 eller udelukkende efter straffelovens § 235, stk. 1. Ud fra krænkelserens karakter må den mest korrekte afgørelsen formentlig være at dømme efter straffelovens § 235, stk. 1, idet den omfatter andre visuelle gengivelser.

I TfK.2018.575/2 V *Samleje på toilet* var forholdet også egnet til at krænke blufærdigheden hos den forurettede i henhold til straffelovens § 232. Det bør hertil bemærkes, at sagen er afsagt, efter Rigsadvokaten havde udstedt hvilke retningslinjer, anklagemyndigheden skal anvende for tiltalerejsning.¹⁵⁰ Er der tale om videregivelse af billeder eller videoer af en person under 18, der ikke indeholder pornografisk materiale, ville det formentlig være mest korrekt at rejses tiltale efter straffelovens § 232, og overveje om straffelovens § 264 d også bør finde anvendelse. I dommen blev der ikke taget stilling til hvorvidt der skulle rejses tiltale efter straffelovens § 264 d. Baggrunden herfor kan bl.a. skyldes, at optagelserne blev foretaget på et ikke frit tilgængeligt sted, således at forholdet i stedet ville være omfattet af straffelovens § 264 a. Efter det oplyste i sagen vedrørte forholdet en videregivelse af en samleje situationen mellem 3 personer under 18 år. I den forbindelse er der således tale om udbredelse af pornografisk materiale af personer under 18 år, der bør være omfattet af straffelovens § 235, stk. 1. Formålet med straffelovens § 235, stk. 1 er at forhindre en krænkelse af privatlivets fred, i henhold til de afbildede personer der måtte optræde på de udbredte billeder. På den baggrund svarer straffelovens § 235, stk. 1 til det forhold, som findes i straffelovens § 264 d, om hvad der åbenbart kan forlanges unddraget en bredere offentlighed.¹⁵¹ Den korrekte vurdering i henhold til de retningslinjer Rigsadvokaten har udstedt, må være, at der udelukkende bør rejses tiltale efter straffelovens § 235, stk. 1 om udbredelse af børnepornografi.

I retspraksis findes der også eksempler hvorpå, der udelukkende er taget stilling til straffelovens § 235. Som eksempler kan nævnes U.2016.121 Ø, 6400 *utugtige billeder*, som er omtalt i afsnit 4.2.2., U.2017.29 H *indbyrdes deling af børnepornografi* som er omtalt i afsnit 4.2.2., og TfK.2018.855 Ø, *udbredelse af børnepornografi til 16 personer* som er omtalt i afsnit 4.2.1. Fælles for disse afgørelser er at, der blev dømt for både udbredelse af børnepornografi efter straffelovens § 235, stk. 1 og besiddelse heraf efter straffelovens § 235, stk. 2. Anderledes fra de ovenfor nævnte afgørelser er, at der i disse afgørelser udelukkende blev taget stilling til, hvorvidt forholdet var en overtrædelse af straffelovens § 235.

TfK.2018.855 Ø, *udbredelse af børnepornografi til 16 personer* er den eneste af de ovenstående afgørelser, hvor der er taget stilling til, hvorvidt forholdet var egnet til at krænke blufærdigheden. Vurderingen var foretaget med henblik på, om handlingen var egnet til at krænke blufærdigheden hos modtagerne af videoen. De 16 personer der havde modtaget videoen, havde selv anmodet om at modtage den omtalte video. På den baggrund kunne tiltalte ikke findes skyldig i blufærdighedskrænkelse efter straffelovens § 232 over for

¹⁵⁰ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 6

¹⁵¹ KBET nr. 1534, s. 614

modtagerne af videoen. Efter Rigsadvokatmeddelelsen burde forholdet udelukkende ses i overensstemmelse med straffelovens § 235, stk. 1, og der burde således ikke være taget stilling til straffelovens § 232. Fælles for de tre afgørelser er, at der ikke blev taget stilling til, om de forurettedes blufærdighed var blevet krænket ved udbredelsen af materialet. Afgørelserne U.2016.121 Ø, 6400 *utugtige billeder* og U.2017.29 H *indbyrdes deling af børnepornografi* er, som det fremgår af Rigsadvokatmeddelelsen, afsagt i overensstemmelse med de retningslinjer som Rigsadvokaten har udstedt for anklagemyndigheden, således at der udelukkende blev rejst tiltale efter straffelovens § 235, stk. 1.¹⁵²

Det bemærkelsesværdige i afgørelserne er, at domstolen i nogle afgørelser har medtaget straffelovens § 264 d og § 232 i bedømmelse af sager om børnepornografi, og i andre sager har de udelukkende rejst tiltale efter straffelovens § 235. Rigsadvokatmeddelelsen er udstedt med henblik på at opnå en ensartethed i retspraksis, således at der ved hjælp af de retningslinjer der er udstedt til anklagemyndigheden, kan de lettere afgøre, hvilke bestemmelser der bør rejses tiltale efter. På den baggrund bør der udelukkende rejses tiltale efter straffelovens § 235, stk. 1, når der er tale om udbredelse af pornografisk materiale af personer under 18 år. Modsætningsvis hvis videregivelsen ikke har et pornografisk indhold, men er af seksuel karakter, bør der rejses tiltale efter straffelovens § 264 d og § 232.

4.4.2. Ikke pornografisk materiale

Det afgørende for anvendelse af straffelovens § 235 er således, hvorvidt der er tale om pornografisk materiale, dvs. om der er tale om en samleje situation eller anden kønslig omgængelse end samleje.¹⁵³ Videregivelse af nøgenbilleder som har et seksuelt indhold, men som ikke kan anses for værende af pornografisk karakter, er udgangspunktet, at der bør rejses tiltale efter straffelovens § 264 d og § 232. Dette udgangspunkt gælder også i det tilfælde, hvor personen der har fået videregivet et billede eller en video, måtte være under 18 år.

Som eksempel på en blufærdighedskrænkelser kan nævnes, at en person modtager et billede eller en video, som indeholder seksuelle undertoner, uden at den pågældende har haft et ønske om at modtage materialet. Dette princip er også gældende i sager, der omhandler videregivelse af billeder eller videoer af seksuelle karakter, der vedrører børn.¹⁵⁴ I straffelovens § 232, stk. 1 er det strafbart ved uanstændig forhold at krænke blufærdigheden over for et barn under 15 år. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor der videregives et billede eller en video af seksuel karakter af en genkendelig person, herunder et barn. Det seksuelle indhold kunne bl.a. bestå i at tilføje seksuelle kommentarer til billedet. Afgørende for at bestemmelsens anvendelsesområde er at vurdere grovheden af de seksuelle kommentarer, der er tilføjet billedet. Videregivelse af billeder eller video der omhandler børn,

¹⁵² Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 6

¹⁵³ KBET nr. 1534, s. 605

¹⁵⁴ KBET nr. 1534, s. 70

vil typisk foregå i forbindelse med en deling eller en offentliggørelse på internettet. En sådan videregivelse kan udgøre en overtrædelse af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser.¹⁵⁵ Endvidere kan der også blive tale om en blufærdighedskrænkelser i det tilfælde, hvor et billede eller en video som indeholder seksuelle undertoner, sendes eller på anden måde fremvises til et barn, som ikke har haft et ønske om at se det pågældende materiale.¹⁵⁶

I U.2018.2438 V, *videregivelse af video* som er omtalt i afsnit 4.2.1., havde tiltalte delt en video af seksuel karakter af personer under 18 år. Videoen blev anset som værende børnepornografi i kategori 2, hvilket vil sige, at der foregår en form for seksuel aktivitet mellem to eller flere af de medvirkende i videoen.¹⁵⁷ I byretten blev tiltalte fundet skyldig i udbredelse af børnepornografi efter straffelovens § 235, stk. 1, hvorimod tiltalte blev frifundet for forholdet i landsretten. Her lagde landsretten til grund, at tiltalte ikke havde forsæt til at overtræde straffelovens § 235, stk. 1. Endvidere kunne det med overvejende sandsynlighed ikke afgøres, at de medvirkende fremstod afgørende klart som personer under 18 år. Samtidig fremstod videoen i så sløret og dårlig kvalitet. Kvaliteten af videoen kan således have været medvirkende til, at indholdet ikke kunne betragtes som pornografisk materiale men derimod være af seksuel karakter af en vis grovhed. Det er Rigsadvokatens opfattelse, at når der er tale om billeder eller videoer af personer under 18 år, der har et seksuelt indhold af en vis grovhed, bør der straffes efter straffelovens § 264 d og § 232.¹⁵⁸ I den forbindelse blev det vurderet, hvorvidt der kunne rejses tiltale herefter. Tiltalte havde gennem sin Facebookprofil og via Messenger i 5 tilfælde delt den omtalte video af seksuel karakter. Modtagerne af videoen kendte til indholdet heri, og havde selv opfordret tiltalte til at tilsende dem videoen. Med den begrundelse at modtagerne selv havde bedt om at få videoen tilsendt, var forholdet ikke egnet til at krænke blufærdigheden hos modtagerne. Tiltalte blev således frifundet for blufærdighedskrænkelser over for modtagerne af videoen. Derimod var videoen egnet til krænke blufærdigheden hos de forurettede, og tiltalte blev derfor fundet skyldig i at have krænket blufærdigheden hos de forurettede. Endvidere blev tiltalte også fundet skyldig efter straffelovens § 264 d om uberettiget videregivelse af oplysninger om private forhold, under omstændigheder der åbenbart kan forlanges unddraget offentligheden. Afgørelsen er et godt eksempel på, hvordan tiltalerejsningen bør håndteres, hvis tiltalerejsningen skal stemme overens med det retningslinjer, som Rigsadvokaten har udstedt til anklagemyndigheden.

Som følge af ovenstående gennemgang må der således i forbindelse med digitale sexkrænkelser, først og fremmest vurderes, om den afbildede person er over eller under 18 år. Dernæst bør det vurderes, om videregivelsen af et billede eller en video kan anses som pornografisk materiale, eller om der er tale om ikke pornografisk materiale. På den baggrund

¹⁵⁵ KBET nr. 1534, s. 650

¹⁵⁶ KBET nr. 1534, s. 603

¹⁵⁷ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 10

¹⁵⁸ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 10

skal pornografisk materiale straffes efter straffelovens § 235 om børnepornografi. Modsetningsvis skal ikke pornografisk materiale af en person under 18 år, straffes efter straffelovens § 264 d om uberettiget videregivelse og straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelse.¹⁵⁹

¹⁵⁹ Rigsadvokatmeddelelsen om digitale sexkrænkelser, s. 3

5. Konklusion

Det kan på baggrund af ovenstående analyse konkluderes at straffelovens § 264 d, § 232 og § 235 er nogle af de centrale bestemmelser i straffeloven når det skal bedømmes hvorvidt et forhold kan karakteriseres som digitale sexkrænkelser. Bestemmelserne dækker over forskellige strafferetlige områder og det er således muligt strafferetligt at straffe for flere forskellige typer handlinger indenfor digitale sexkrænkelser.

I forbindelse med digitale sexkrænkelser består krænkelsen typisk i at et billede eller en video er blevet delt med en begrænset personkreds eller er blevet offentliggjort på internettet, og på den måde er handlingen forsøgt at ramme en større personkreds. I tilfælde hvor delingen eller offentliggørelsen indeholder oplysninger eller billeder af private forhold eller offentliggørelse omfatter oplysninger der kan forlanges utilgængelig for en bredere offentlighed kan straffelovens § 264 d således finde anvendelse. For at kunne straffe efter straffelovens § 264 d er der en række betingelser der skal være opfyldt. For det første skal det være muligt ud fra det videregivet billede at kunne identificere vedkommende der er på billedet. Identificeringen kan bl.a. være at man ved hjælp en billedtekst eller under de omstændigheder hvortil videregivelsen er sket har været muligt at identificere den afbildede. For den andet skal der foreligge en uberettiget videregivelse. Videregivelsen kan være sket privat ved deling af materialet mellem to private personer eller videregivelsen kan være sket offentlig eksempelvis ved at uploade materiale på en offentlig tilgængelig hjemmeside. Så længe der ikke er givet samtykke til videregivelsen er det strafbart af videregive nøgenbilleder efter straffelovens § 264 d.

Når et nøgenbillede videregives kan handlingen ikke kun rammes af straf efter straffelovens § 264 d. Handlingen kan desuden også blive omfattet af straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser, hvis videregivelsen af et billede eller en video har et indhold af seksuel karakter af en vis grovhed. På den baggrund kan videregivelse af intime nøgenbilleder således både blive omfattet af straffelovens § 264 d om beskyttelse af privatlivets fred samt straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser.

Tendensen med at videregive nøgenbilleder af andre ses også blandt helt unge mennesker. I de tilfælde hvor den afbildede person, der har været udsat for at få et billede videregivet, er under 18 år, kan der straffes efter straffelovens § 235. Afgørende for om straffelovens § 235 finder anvendelse er, at billedet eller videoen har et pornografisk indhold. Er dette tilfældet kan gerningsmanden straffes efter flere forskellige typer handlinger, når det gælder børnepornografi. Således kan der både straffes for udbredelse, besiddelse eller bare det at gøre sig bekendt med børnepornografi. Nyere tids internet- og samfundsudvikling har bidraget til at bestemmelsen løbende er blevet ændret. Formålet med ændringer har været at begrænse efterspørgslen på børnepornografi. Selvom der findes mange eksempler på, at unge deler billeder af andre unge indbyrdes, skal bestemmelsen ikke afgrænses til kun at omfatte unge mennesker der deler billeder af jævnaldrene. Bestemmelsen finder således også

anvendelse i tilfælde, hvor voksne udbreder, er i besiddelse af, eller gør sig bekendt med børnepornografi. Afgrænsningen for anvendelse af straffelovens § 235 er således, at pornografisk materiale af en person under 18 år er omfattet af bestemmelsens anvendelsesområde. Derimod kan der også være tilfælde, hvor der videregives et billede eller video af en person under 18 år, men hvor materialet ikke har et pornografisk indhold. Det vil sige, at der ikke er tale om en samleje situation eller anden kønslig omgængelse end samleje, men derimod at billedet eller videoen har et seksuelt indhold af vis grovhed. Et forhold der kan anses som værende af seksuel karakter med en vis grovhed, bør således straffes efter straffelovens § 264 d om uberettiget videregivelse eller straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser.

Rigsadvokaten har i 2017 udstedt nogle retningslinjer for, hvilke bestemmelser anklagemyndigheden bør rejse tiltalte efter, når det skal afgøres, hvorvidt et forhold henhører under digitale sexkrænkelser. Hensigten med Rigsadvokatmeddelelsen har således været, at der skulle være en mere ensartethed i retspraksis. På baggrund af det inddraget retspraksis der er medtaget i analysen, kan det lægges til grund, at retningslinjerne ikke i alle tilfælde er blevet fulgt. Som det fremgår af retspraksis, er der eksempler på, at der er en uoverensstemmelse i mellem de retningslinjer, som Rigsadvokaten har udstedt for tiltalerejsningen, og hvilke bestemmelser domstolen rent faktisk har rejst tiltale efter. Som et eksempel kan nævnes, *TfK.2017.486 Ø, Facebookvenner* hvor der udelukkende blev taget stilling til straffelovens § 264 d. I henhold til rigsadvokatmeddelelsen burde der i den pågældende afgørelse også være taget stilling til straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkelser. Et andet eksempel er *TfK.2018.855 Ø, udbredelse af børnepornografi til 16 personer*. I afgørelsen blev der taget stilling til både straffelovens § 232 og straffelovens § 235. Afgørelsen omhandlede udbredelse af børnepornografi og der burde derfor udelukkende være rejst tiltale efter straffelovens § 235, stk. 1. Selvom der er eksempler på, at der er en uoverensstemmelse mellem Rigsadvokatmeddelelsen og afgørelse afsagt af domstolen, findes der også eksempler hvorpå der er afsagt en korrekt afgørelse ud fra Rigsadvokatens synspunkt. Hertil kan bl.a. nævnes *U.2017.29 H indbyrdes deling af børnepornografi*, hvor der udelukkende blev taget stilling til straffelovens § 235, stk. 1. Som det fremgår, er Rigsadvokatmeddelelsen i dette tilfælde blevet fulgt da der ikke er taget stilling til straffelovens § 264 d eller § 232 i afgørelsen. På den baggrund kan det konkluderes, at der endnu ikke er den ensartethed i retstilstanden, som var hensigten med udstedelse af Rigsadvokatmeddelelsen i 2017.

Samfundet har i de seneste år været igennem en stor udvikling, hvor internettets frembrud har fået betydning i henhold til digitale sexkrænkelser. Med internettet er det i dag hurtigt og nemt at dele billeder eller videoer med andre. På trods af den store samfundsmæssige udvikling har Straffelovrådet ikke fundet det nødvendigt at foretage gennemgribende revideringer af straffeloven med henblik på selvstændigt at ramme digitale sexkrænkelser. Dette skyldes at straffeloven allerede indeholder bestemmelser, der gør det strafbart at dele eller på anden måde offentliggøre intime nøgenbilleder af andre. På den baggrund anses

straffelovens § 264 d, § 232 og § 235 som værende tilpas dækkende for strafansvaret i henhold til digitale sexkrænkelser. Det kan således konkluderes at ved at dele eller offentliggøre intime nøgenbilleder eller videoer af andre, kan kränkelsen straffes efter grovheden og omfanget heraf i overensstemmelse med straffelovens § 264 d, § 232 og § 235.

6. Litteraturliste

Andet

- Folketingstidende 2008-09, tillæg A
- Folketingstidende 2017-18, tillæg A
- Folketingstidende 2018-19, tillæg A
- Rigsadvokatmeddelelse om digitale sexkrænkelser (5. Maj 2017)

Artikler

- Trine Baumbach: TfK.2017.376, Om retten til privatliv og Straffelovrådets betænkning om freds- og ærekrænkelser, Karnov Group
- Politiken: Digitale sexkrænkelser er fortsat et udbredt problem
<https://politiken.dk/indland/art6556383/Digitale-sexkrænkelser-er-fortsat-et-udbredt-problem>
- Red Barnet: Digitalkrænkelser
https://redbarnet.dk/digitalkraenkelse?gclid=EAIaIQobChMI4aylKDw4AIVlOd3Ch1GWgnyEAAAYASAAEgJOK_D_BwE
- Justitsministeriet: Justitsministeren skærper straffen for digitale sexkrænkelser
<http://www.justitsministeriet.dk/nyt-og-presse/pressemeddelelser/2018/justitsministeren-skaerper-straffen-digitale-sexkraenkelse-og>
- Justitsministeriet: Straffelovråd foreslår modernisering af regler om beskyttelse af privatliv
<http://www.justitsministeriet.dk/nyt-og-presse/pressemeddelelser/2017/straffelovraad-foreslaar-modernisering-af-regler-om-beskyttelse>

Betænkninger

- KBET nr. 1563, Straffelovrådets betænkning om freds- og ærekrænkelser (2017)
- KBET nr. 1564, Straffelovrådets betænkning om seksualforbrydelser (2012)
- KBET, nr. 601, Straffelovrådets betænkning om privatlivets fred (1971)

Bøger

- Baumbach, Trine: Medieret – Frihed og ansvar, 1. udgave, Karnov Group, 2017
- Blume, Peter, Rothmar Herrmann Janne: Ret, privatliv og teknologi, 3. udgave, Jurist- og Økonomiforbundets Forlag, 2013
- Greve, Vagn: Det strafferetlige ansvar, 2. Udgave, , Jurist og Økonomiforbundets Forlag, 2004
- Højlund, Dorte: Persondataret, 2. udgave, Hans Reitzels Forlag, 2018
- Jakobsen, Søren Sandfeld, Schaumburg-Müller Sten: Mediejura for journalister – og andre mediearbejdere, 1. udgave, Jurist og Økonomiforbundets Forlag, 2016
- Munk-Hansen, Carsten: Retsvidenskabsteori, 1. udgave, Jurist- og Økonomiforbundets Forlag, 2014
- Nielsen, Gorm Toftegaard, Strafferet 2 sanktionerne, 2. udgave, Christina Ejlers' Forlag, 2005
- Vestergaard, Jørn: Strafferetlige sanktioner, 1. udgave, Gjellerup, 2012

- Vestergaard, Jørn, Dorph Anders, Rahbæk Hanne, Røn Jens og Rørdam Thomas: Forbrydelser og andre strafbare forhold, 2. udgave, Gjellerup/Gads Forlag, 2013
- Waaben, Knud: Strafferettens almindelige del I – Ansvarslæren, 5. Udgave, Revideret af Lars Bo Langsted, Karnov Group, 2011
- Waaben, Knud: Strafferettens specielle del, 6. Udgave, Revideret af Lars Bo Langsted, Karnov Group, 2014

Domme

Landsrets domme

- Tfk.2017.486 Ø
- Tfk.2017.1052 Ø
- Tfk.2018.61 Ø
- Tfk.2018.575/2 V
- Tfk.2018.672 V
- Tfk.2018.855 Ø
- U.2014.1935 Ø
- U.2016.121 Ø
- U.2016.3125 Ø
- U.2017.29 H
- U.2017.2627 V
- U.2018.2438 V
- U.2018.2970 V
-

Højesterets domme

- U.2010.2448 H
- U.2015.2561 H

Love

- Persondataloven
- Straffeloven

Anslagsdokumentation

Indholdsfortegnelse

Abstract	4
1. Introduktion	5
1.1. Indledning	5
1.2. Afgrænsning	6
1.3. Metode	7
2. Straffelovens § 264 d om	9
2.1. Baggrund	9
2.2. Anvendelsesområde	11
2.2.1. Offentlig meddelelse el	11
2.2.2. Uberettiget videregivel	12
2.2.3. Samtykke	13
2.2.4. Private forhold	16
2.2.5. Åbenbart kan forlanges	17
2.2.6. Særligt skærpende om	21
2.2.7. Forsæt	23
2.3. Sammenfatning	23
3. Straffelovens § 232 om blufærdighedskrænkel	25
3.1. Baggrund	25
3.2. Anvendelsesområde	26
3.2.1. Egnethed til at krænke blufærdigheden	26

Ordoptælling

Statistik:

Sider	55
Ord	21.061
Tegn (ingen mellemrum)	119.021
Tegn (med mellemrum)	140.040
Afsnit	462
Linjer	1.992

Medtag fodnoter og slutnoter

OK

Anslag: 140.040
Antal sider: 58,35